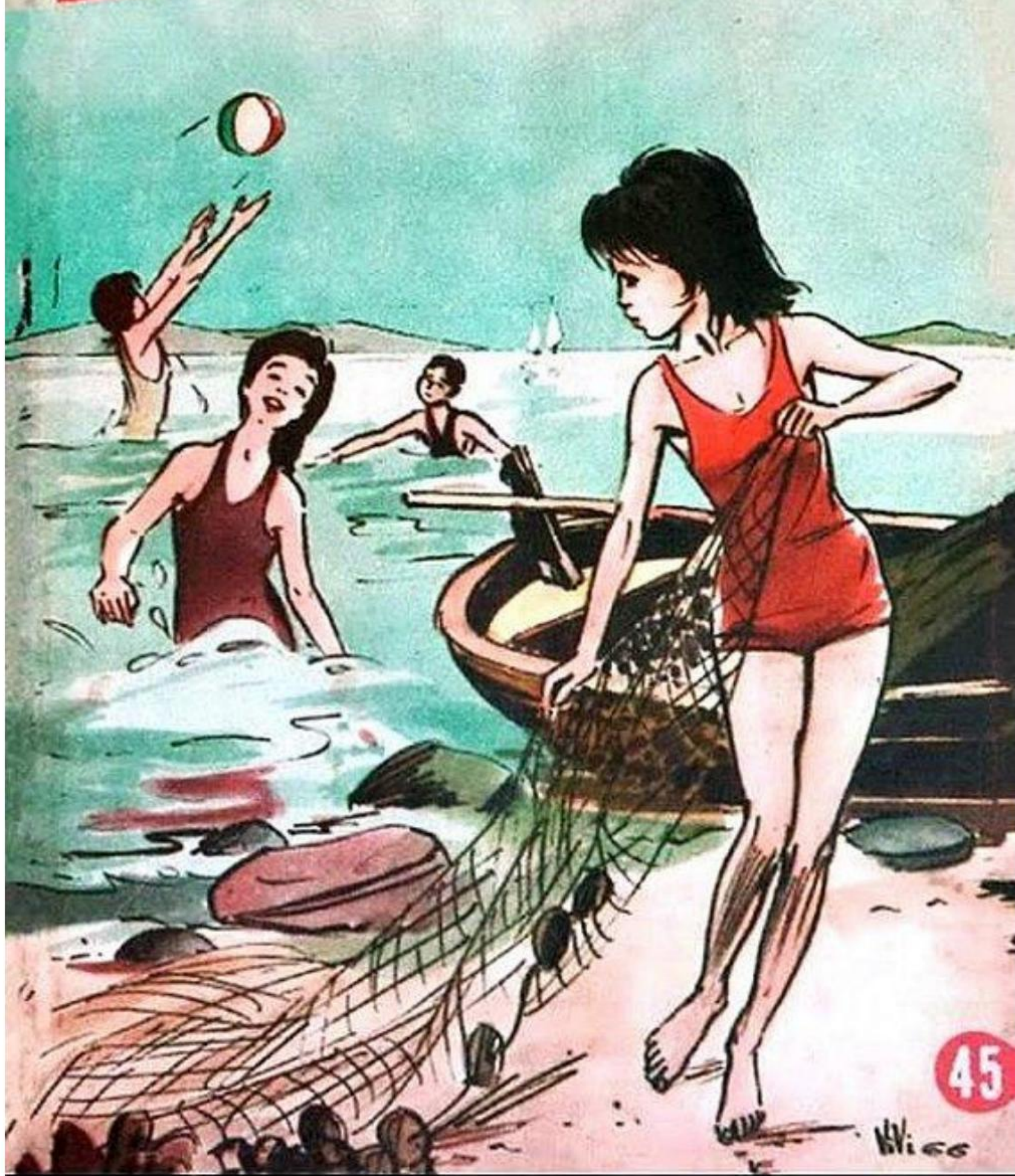

TẠP CHÍ THIẾU NHI

Tuổi HOA

45

Wise

Số 45

**NGÀY 15 THÁNG 5
1966**

**CHỦ NHIỆM
CHÂN-TÍN**

**THƯ-KÝ TÒA-ĐOẠN
TRƯỜNG-SƠN**

**QUẢN-LÝ
TRẦN-VĂN-VŨ**

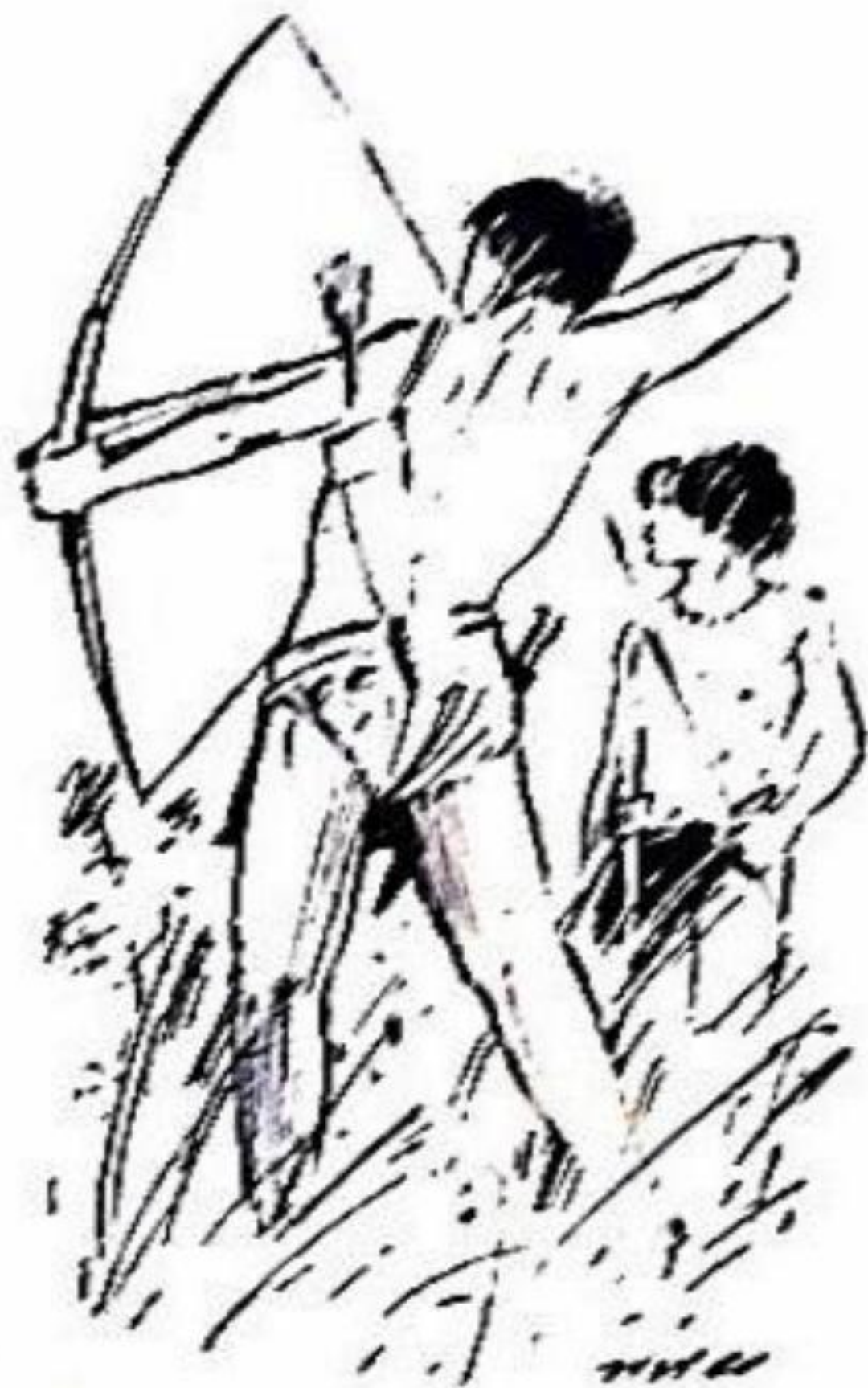
Tạp-chí Thiếu-Nhi TUỔI-HOA xuất-bản ngày 1 và 15 mỗi Tháng. Tòa-soạn : 38, Kỳ-Dồng, Saigon. Dãy nói : 20.318. Giá mỗi số 5đ. Miền Trung và Cao Nguyên Trung phần 6đ. Công sở giá gấp đôi. Báo dài hạn : Một năm 24 số 100đ ; Miền Trung và Cao nguyên thêm 30đ, cước phí Máy bay. Thư từ, bài vở gửi Nguyễn-Trường-Sơn. Bưu phiếu, Chi phiếu đề tên ông Trần-văn-Vũ

Đọc trong số này :

Chiều rừng	VŨ-CHINH	3
Trí khôn của con thỏ rừng		11
Trại thời loạn	HÀ-THỨC-KHÁNH	12
Lần vào bóng tối	NGUYỄN-VĂN-NGHỆ	19
Màu kỷ niệm	KIM ĐAO-PHƯƠNG	28
Chiếc xe thỏ mộ	BÍCH-THỦY	31
Vườn thơ Tuổi Hoa	QUYÊN DI	40
Bầy vịt con	BĂNG-TÂM	44
Dzíc-Dzác		51

CHIỀU RỪNG

• VŨ CHINH

ĐỨNG trên một gò đất cao, Noòng Thant làm loa tay gọi thật to :

— Mưòng Di ơi !

Tiếng gọi chạy sâu vào truông rừng, rồi sau đó còn vang vọng âm thanh. Mắt Noòng Thant lướt đi trên những sợi dây leo chằng chịt trước mặt như có ý tìm kiếm gì. Chập sau, chừng hơi thất vọng Noòng Thant lại gọi nữa. Lần này tiếng gọi thật to khiến những bầy chim đang dạo dác tìm ăn hoảng sợ bay đi. Chiều thấp xuống. Bầu trời chỉ còn những phiến vàng loáng thoáng mờ xa.

Chẳng thấy gì, Noòng Thant lầm bầm :

— Quái lạ Mưòng Di đi đâu rồi cả !

Một ý nghĩ đột ngột quán đầu óc của cậu bé sơn cước mới mười sáu tuổi đầu. Ừ ! Có thể chăng ? Biết đâu Mưòng Di bị cọp vồ, hay gặp một tai nạn gì bất thường chăng ? Giả thuyết thứ nhất không đứng vững, vì từ bộ lạc này tuyệt nhiên không thấy dấu vết gì chứng tỏ có chúa sơn lâm. Và lại, từ khi chiến tranh bắt đầu hiện diện nơi rừng núi thâm u này, mọi giống vật hung ác thấy đều như sợ hãi, lánh xa hết. Chỉ

còn những giống vật hiền lành, nhút nhát sống lẫn lút khắp nơi. Còn giả thuyết thứ hai, có thể lắm, nhưng...

— Hừ !

Noòng Thant đánh thót một cái, quay mình lại thủ thế. Chiếc cung tên được giương ra thật lẹ..

— Ô kìa, Mưòng Di. Thế mà tôi ngỡ ai. Sao chơi ác quá vậy ?.

Mưòng Di ôm bụng cười lăn ra bãi cỏ. Noòng Thant cũng cười theo :

— Làm cho người ta hết hồn vậy đó. Ngỡ bị ai bắt cóc đi rồi. Mưòng Di nhìn bạn :

— Lâu lâu chọc tức một lần, cười muốn... đau bao tử luôn.

Noòng Thant tiến lại khoác vai Mưòng Di :

— Thôi về Mưòng Di ! Gần tối rồi đó. Đố khỏi Tủ trường lại rầy Mưòng Di cho mà coi.

Mưòng Di trề môi :

— Khỏi lo đi. Ba tôi coi dữ với người ngoài, chứ hiền với con cái lắm...

— Thôi, ta về...

Hai người sánh vai nhau bước đều trên con đường trải đầy lá úa. Khu rừng im lặng. Gió lạnh từng cơn thốc đến. Lá vẫn rơi. Rơi đều để tạo những hình ảnh độc nhất cho núi rừng suốt đời câm lặng...

Đang đi, Noòng Thant chợt đứng dừng lại :

— Mưòng Di..

Mưòng Di tròn xoe mắt :

— Hình như có tiếng người kêu rên đâu đây.

Nép sát vào người bạn, Mưòng Di đảo mắt khắp nơi :

— Đâu có gì. Sao tôi không nghe gì cả.

Đưa ngón tay lên môi, Noòng Thant bảo khẽ :

— Im đi, Mưòng Di...

Mưòng Di nghe lời bạn, im lặng. Hai người đứng sát vào nhau, trông về một bụi rậm gần đấy. Quả nhiên, lúc sau, có tiếng người kêu rên nho nhỏ. Âm thanh dứt quãng, ngập ngừng, như muốn van xin một điều gì.

— Nghe rõ chứ Mưòng Di.

— Quả thật rồi. Nhưng người đó là ai ?

— Ai biết được ?

— Bây giờ tính sao đây ?

Noòng Thant nhú mày suy nghĩ, lúc sau, nói với Mưòng Di :

— Ta cùng đến cứu họ đi...

— Không được. Mà mặc họ. mình có bồn phận gì đâu. Thôi về, Noòng Thant, tối rồi...

Nói đoạn, Mưòng Di kéo bạn

đi. Nhưng Noòng Thant cương quyết ở lại.

— Không làm thế được, Di ạ! Đối với người hoạn nạn ít nhất mình cũng phải tỏ ra một hành động gì, gọi là giúp họ chứ...

— Hơi sức đâu mà giúp. Chắc gì họ trả ơn.

Noòng Thant vẫn bình tĩnh:

— Không cần họ trả ơn. Mình chỉ biết mình có chút lòng nhân đạo mà thôi.

Nghe đến đây Mưòng Di vùng vằng:

— Thôi, ở đó mà giúp, mà đỡ. Tôi về trước đây...

Đoạn, Mưòng Di phóng đi. Noòng Thant gọi với theo:

— Mưòng Di! Mưòng Di!

Nhưng Mưòng Di không đếm xỉa gì đến tiếng gọi của Noòng Thant, thoát nhanh đã biến dạng trong màn sương mờ đục. Thất vọng khiến Noòng Thant cúi xuống. Trong lúc ấy, tiếng kêu rên vãn đều đều vang lên. Cảm lòng không chịu, Noòng Thant liền bỏ quên chuyện vừa qua, chạy nhanh đến bên bụi rậm...

— Ai đó? Cho... tôi... tôi xin.. miếng nước, tôi khát... quá...

Noòng Thant nói thầm trong miệng:

— Tiếng nói của một người đàn ông Việt Nam. Không biết

sao lại nằm gục nơi đây...

Noòng Thant tiến đến bên nạn nhân:

— Nước nè ông! Uống đi...

Ánh mắt của nạn nhân như rục lên khi thấy bầu nước trên tay một cậu bé người Thượng. Vội vàng, nạn nhân cho bầu nước ấy vào miệng...

— Còn khát nữa không ông?

— Cám ơn... cậu. Đủ lắm... rồi...

Bây giờ, Noòng Thant mới thấy rõ gương mặt của người đàn ông bị nạn. Gương mặt sạm đen nhưng rắn rỏi, cương nghị. Cánh tay phải người này có một vết lũng khá sâu, máu tuôn rỉ từng giọt...

Noòng Thant ngồi xuống:

— Cánh tay ông sao máu chảy ra hoài vậy. Ông cho tôi xem thử.

Người đàn ông tỏ vẻ đau nhức khi đưa cánh tay lên cao, vừa tầm mắt của Noòng Thant. Noòng chép miệng:

— Nguy thật, máu chảy ra nhiều quá.

Không dám chậm trễ giờ phút nào, Noòng Thant đỡ xốc nạn nhân dậy:

— Ông ráng gượng, tôi đưa ông về nhà...

Gác cánh tay bị thương của nạn nhân lên vai mình, Noòng Thant cũng người này đi thật nhanh. Trời tối om. Nhưng nhờ quen thuộc đường lối nên Noòng Thant đi không mấy vất vả lắm...

Mái lều lợp bằng lá tranh đã hiện ra trước mắt Noòng Thant. Cậu bước nhanh hơn. Ngó quanh quất không thấy ai, Noòng Thant mới yên tâm cõng nạn nhân vào nhà.

Nhưng, Noòng Thant không ngờ, có một cặp mắt đã theo dõi mình...

..

— Noòng Thant ! Lần cuối tao bảo mày phải đuổi người đàn ông hôm qua đi lập tức.

Noòng Thant đưa mắt về phía Tù trưởng van xin :

— Dạ,... thưa Tù trưởng.

— Không thưa gì cả. Bây giờ mày chỉ có việc trả lời rằng có tuân lệnh hay không ?

Noòng Thant buồn bã cúi gằm đầu. Vị Tù trưởng hớp một ngụm rượu :

— Mày ở đây bao nhiêu lâu rồi, Noòng Thant ?

— Dạ... hơn năm năm rồi..

— Ừ... năm năm rồi. Thế sao những luật lệ ở đây mày không

biết gì cả. Mày có biết sóc này tuyệt đối cấm chứa chấp một kẻ lạ mặt nào hay không ?

— Dạ... biết.

Vị Tù trưởng hét lên :

— Biết sao còn làm trái luật Mày muốn chống tao hả ?

Noòng Thant vẫn nuôi nhiều hy vọng :

— Dạ, con nào dám chống lại Tù trưởng, nhưng vì người đó bị thương, nên con không nỡ làm ngơ...

Quắc mắt nhìn Noòng Thant, vị Tù trưởng giận dữ :

— Aï chết mặc ai ! Nếu muốn sống trong sóc này, bắt buộc phải tuân theo luật lệ của sóc, bằng không, đi khỏi đây ngay.

Noòng Thant thất vọng hoàn toàn. Tuy nhiên cậu vẫn cố đưa ra một giải pháp sau cuối :

— Dạ, con xin Tù trưởng cho người đó tạm trú trong sóc đôi ngày để dưỡng bệnh. Sau thời gian đó, dầu thuyên giảm hay không cũng phải ra đi theo lệnh của Tù trưởng.

Vị Tù trưởng nghe qua cũng hơi vừa lòng :

— Ồ ! thôi cũng được. Nhưng mày phải cần rõ điều này, nếu hắn có những hành động gì khả nghi thì bọn trai tráng trong sóc không để yên đâu nhé...

— Dạ, con xin cảm ơn Tù trưởng

— Thôi, về đi...

Ở nhà Tù trưởng ra, lòng Noòng Thant buồn vô hạn. Hai ngày, một thời gian quá ngắn làm sao có thể chữa khỏi một vết thương khá sâu như vậy được. Và lại, nếu có thuyên giảm, cũng phải cần một thời gian tĩnh dưỡng cho lành hẳn. Nhất là ở đây, vùng núi rừng hiểm trở thâm u làm sao có những phương pháp chữa bệnh nhanh chóng được...

Noòng Thant cũng lấy làm ngạc nhiên về một điều, tại sao Tù trưởng biết được cậu dẫn người lạ vào nhà... Rõ ràng là đêm qua Noòng Thant có thấy ai đâu. Cảnh vật lúc ấy hoang vắng quá mà. Và lại Noòng Thant đã cố

nép mình trong bóng tối, đi rón rén như một kẻ gian. Thế mà hành động kia vẫn lọt vào mắt một người. Đề rồi hôm sau người đó đi học lại với Tù trưởng. Người đó là ai ? Có gì thù hằn với mình không ? Noòng Thant cố moi móc đề tìm biết, nhưng không sao thỏa mãn được...

Mãi suy nghĩ, Noòng Thant tới nhà lúc nào không hay. Nạn nhân đêm qua giờ đã tỉnh, nghe tiếng chân bước vụt quay lại thật nhanh, Noòng Thant thông thả tiến lại :

— Ông đã tỉnh.

Nạn nhân nhìn Noòng Thant với đôi mắt trù mẩn, đoạn mỉm cười :

— Vâng. Tôi đã thấy bớt đau nhức rồi.

— Ông có thấy đói không ?

Nạn nhân lắc đầu :

— Không. Nhưng cậu cho tôi biết đây là đâu ?

Noòng Thant đáp :

— Dạ, đây là nhà em, thuộc sóc Manh-Dao...

— Đêm qua cậu gặp tôi ở đâu ?

— Dạ, tại một góc rừng nọ...

Nạn nhân nhíu mày như cố nhớ lại :

— Mà cậu này, hình như tôi thấy cậu có đi với ai nữa...

— Dạ, đó là Mường Di, con
Tù trưởng sóc này.

Thấy nạn nhân chống tay lên
ván như muốn trời dậy, Noòng
Thant vội chạy đến:

— Ông nằm nghỉ đi, ngồi dậy
không tốt đâu.

— Nhưng tôi thấy bớt nhiều
rồi, cậu cho tôi ngồi một lát.

Nói đoạn, nạn nhân cố gắng
trỗi lên. Noòng Thant không dám
trái ý, vội giúp sức cho nạn nhân
ngồi dậy.

Đưa tay chỉ về một góc nhà,
nạn nhân nói:

— Cậu đưa dùm tôi gói đồ kia !
Noòng Thant chạy vội về phía
ấy.

— Cảm ơn cậu. À ! Mà cậu tên
gì nhỉ !

— Dạ, em tên Noòng Thant.

— Noòng Thant, tên đẹp chứ.
Noòng Thant cười hỏi lại:

— Thế còn ông ? Ông tên gì ?

— Hoài. Nguyễn huy Hoài.

Nạn nhân vừa đáp vừa mở gói
đồ ra bằng cánh tay trái.

Noòng Thant nói:

— Ông đưa em mở cho.

Hoài—tên nạn nhân—nhìn
gương mặt khô ngò của cậu trai
sơn cước bằng ánh mắt chứa đầy
thương mến. Lát sau, giọng
Noòng Thant:

— Rồi đây ông.

Hoài đưa tay đỡ lấy gói đồ:

— Bắt đầu từ giờ này cậu gọi
tôi bằng anh đi, gọi ông coi có vẻ
to lớn quá. Và lại, tôi còn trẻ
lắm, mới hăm bốn tuổi thôi.

Noòng Thant vừa bẻ mấy ngón
tay vừa nói với Hoài:

— Dạ...ông...mà...anh chớ. Anh
khát nước không ? Em lấy cho
ông...mà anh uống nhé..

Nói đoạn Noòng Thanh bước
đi. Chút sau, cậu trở lại:

— Đây nước nè anh. Uống đi.

— Cảm ơn cậu.

Hoài uống nước xong tiếp tục
làm công việc mình bằng một
cánh tay. Noòng Thant đứng bên
cạnh, nhìn Hoài làm việc, mà tự
dưng nghe niềm mến thương dâng
triều trong lòng. Cậu trở mặt
trước những vật dụng vừa ở trong
gói đồ ra. Lạ quá. Có bao giờ
mình thấy những thứ ấy đâu.

Chợt bắt gặp đôi mắt tròn xoe
của Noòng Thant, Hoài vội giải
thích:

— Cậu lạ những vật này lắm à !
Đây là máy truyền tin, còn đây
là khẩu súng lục...

Noòng Thant hỏi:

— Máy truyền tin. Đề chi vậy
anh ?

— Máy này dùng để liên lạc từ
nơi này đến nơi khác, dù xa xôi

thế máy cũng xử dụng được. Máy này rất cần thiết trong khi đi hành quân...

Tiếng Noòng Thant :

— Thế ra anh làm lính à !

Hoài gật đầu :

— Vâng, tôi làm lính.

— Hèn chi anh có súng cũng phải.

— Noòng Thant cũng biết súng nữa à !

— Dạ, hơi hơi thôi. Vì trước đây có lần em bắt gặp một khẩu súng to... mà không, nhỏ hơn cây này một chút, sau một trận đụng độ dữ dội ở trên sóc Mã Đà...

Ngừng một chốc, cậu tiếp :

— Máy này còn xử dụng được chứ anh.

— Không, Noòng Thant à ! Nếu còn xử dụng được, tôi đâu có lạc giữa rừng và đâu có gặp Noòng Thant hôm nay. Máy này không biết hư gì, mà chiều qua trong một trận đánh ác liệt, tôi đã mất liên lạc với đồn.

— Rồi tại sao anh lạc giữa rừng ?

— Tôi bị thương ở cánh tay nên cố lết sâu vào rừng để tránh thoát sự ruồng bắt tàn sát của quân địch. Vì trời tối, vả lại quá mệt nhức vì vết thương, nên tôi đành chịu gục xuống bên một bụi rậm.

Đang nói, Hoài chợt rung mình một cái, mặt nhăn nhó lại, vì làm động vết thương. Noòng Thant đỡ Hoài nằm xuống :

— Anh hơi mệt. Nằm xuống nghỉ đi anh.

Hoài nghe lời ngả mình xuống chiếc ván tre :

— Cũng tại vết thương này mà tôi phải chịu biết bao nhiêu đau nhức và bây giờ lại làm cực lòng người khác. Tôi buồn vô cùng.

Noòng Thant bảo Hoài :

— Anh đừng nói vậy. Giúp nhau trong lúc nguy khốn là thường. Em không phiền hà gì đâu.

Lảng sang chuyện khác, Noòng Thant đưa tay chỉ cò áo Hoài :

— À này anh ! Còn hai cái «vàng vàng» anh đeo đó, gọi là gì ?

Hoài gỡ hai «vật lạ» trên cò áo xuống :

— Cái này hờ Noòng Thant.

— Dạ.

— Cái này gọi là bông mai.

Noòng Thant ngạc nhiên :

— Bông mai. Dùng làm chi vậy anh ?

— Bông mai này dùng để tượng trưng một chức trong quân đội.

— Vậy anh có hai bông mai, anh làm chức gì rồi ?

— Trung úy.

Giọng Noòng Thant :

— Em cũng có một người anh đi lính như anh vậy đó. Nhưng không biết làm đến chức gì rồi.

Hoài ngẩng lên :

— Sao ? Noòng Thant cũng có anh đi lính nữa à ! Anh đi lâu chưa ?

— Dạ, cũng hơi lâu. Đề em xem à... gần một năm nay rồi.

— Anh tên gì ?

— Noòng Văn.

Hoài tròn xoe mắt :

— Noòng Văn. Anh Noòng Thant là Noòng Văn à ?

Noòng Thant gật đầu :

— Dạ phải, anh là anh ruột của em đó. Bộ anh cũng biết anh nữa sao ?

— Biết. Noòng Văn quen thân với tôi lắm mà.

Noòng Thant kêu lên :

— Thế ra anh là bạn thân của anh Noòng Văn. Vui quá.

Đoạn, cậu hỏi :

— Anh vẫn mạnh hử anh ?

— Ồ ! Mạnh còn hơn cạp nữa là khác.

Noòng Thant nghe vui mừng vô cùng khi biết anh mình vẫn mạnh khỏe, cậu hỏi tiếp :

— Chiều qua anh có đi hành quân với anh không ?

— Có ! Nhưng không biết ra sao. Chắc cũng bình an.

Mặt Noòng Thant thoáng nét buồn lo. Hoài an ủi :

— Đừng lo, Noòng Thant ạ. Anh không sao đâu.

Rồi chăm chú nhìn vóc dáng Noòng Thant, Hoài cười mím :

— Noòng Thant giống Noòng Văn như khuôn đúc vậy đó.

Noòng Thant cười :

— Anh em mà anh.

Rồi nhìn ra trời, Noòng Thant chợt đánh thót một cái :

— Chết ! Trời đứng bóng rồi. Em đi làm cơm anh nhá...

Nói đoạn, Noòng Thant thoát đi. Hoài thả tầm mắt về phía xa, chợt buông tiếng thở dài...

.. (Còn tiếp 1 kỳ)

Vui cười

Phượng thi vào lớp đệ thất. Môn quốc-văn bà giáo ra đề bài : « Anh chị nghĩ hồ như thế nào ? »

Phượng nghĩ ngợi một lát rồi viết : « Cảm ơn cô, rất vui ; còn cô như thế nào ? »

A.M.G.M.

trí khôn của con Thỏ rừng

Thở xưa
khi loài vật
biết nói tiếng
người, một
hôm thỏ tìm
đến yết kiến

Sơn thần, nó nói :

— Kính thưa ngài, ngài là chúa
là tất cả loài vật. Vậy con muốn
xin ngài một ân huệ.

Sơn thần hỏi :

— Thỏ muốn xin ta điều gì đó ?

— Thưa ngài, thỏ đáp vì con
là con vật yếu nhất, con muốn
xin ngài làm cho khởi óc con to
thêm.

— Đồ làm gì ?

— Thưa ngài đồ con khôn
ngoan và thông minh hơn các
loài vật.

Sơn thần suy nghĩ giây lát rồi
bảo :

— Được rồi ta sẵn sàng chấp
nhận cho mi điều đó. Nhưng
trước khi cho mi thêm trí khôn,
ta muốn biết mi thông minh đến

đâu... Vậy mi hãy cầm chiếc giỏ
cái bình và cây gậy này đi kiếm
cho ta một giỏ đầy chim, một
bình đầy sữa hươu và một con
rán dài bằng chiếc gậy này đem
lại cho ta. Con thỏ vâng dạ và
ra đi khỏi hang động của Sơn
Thần.

Tới bờ suối, trong thấy bầy
chim đang nhón nhơ ca hát, thỏ
rừng liền nảy ra một kế. Nó
đặt giỏ xuống đất và nhảy nhót
vừa nói :

— Không, không thỏ thỏ được.
Chúng đâu có nhiều như thỏ.

Bầy chim xúm nhau lại hỏi :

— Anh thỏ ơi ! Anh điên đấy
à ?

Thỏ không đáp vẫn quay
cường :

— Không, không thỏ thỏ được.
Chúng đâu có nhiều như thỏ.

— Nhưng cái gì kia chứ ?
Bầy chim lại hỏi.

Bấy giờ thỏ ta mới nói :

XEM TRANG 18

trai thời loạn

Một buổi chiều cuối đông, trên con đường mòn từ thung lũng dẫn vào thị trấn, hai chiến mã cúi rạp đầu, tám vó gỗ đều lộp cộp trên mặt đất một trong hai kỵ mã giật mạnh cương chỉ tay về phía trước :

— Thị trấn kia rồi. Cho ngựa phi nhanh lên bỏ !

Người bỏ già gật đầu, lão luôn tay quất roi vun vút lên mình con ngựa ô truy, miệng thốt như đề đủ nghe :

— Rót quá !

Bầu trời xám như thấp hẳn xuống. Mây đen nằm giăng mắc khắp bầu trời một màu xám xịt, gió bắc đem cái lạnh từ phương bắc thổi ào ào cắt da từng trận.

Hai con ngựa dừng vó trước một quán cơm bên đường. Người thanh niên nhảy xuống, kéo cương dẫn ngựa vào mái hiên. Người bỏ già cũng xuống ngựa, lão khập khểnh dắt ngựa vào hiên theo chủ.

Thì ra, lão cụt một chân, tuy thế, cái nạng đã giúp lão một phần nào nhanh nhẹn.

Hai chủ tớ đẩy cửa bước vào quán. Bên trong khá đông, thực khách ăn uống, cười nói hỗn độn. Cái không khí bên trong khác hẳn bên ngoài, ấm áp và dễ chịu. Những ngọn đèn lồng treo hai bên tường tỏa ánh sáng vàng rực rỡ. Một tên hầu bàn chạy lại, thanh niên hất hàm :

— Dẫn hai con ngựa của ta vào tàu và sẵn sóc tử tế, xong ta sẽ trọng thưởng hậu.

Gã hầu bần xun xoe «dạ» một tiếng, đoạn chạy ra ngoài.

Chàng thanh niên chọn một bàn trong góc quán, chàng cởi áo mưa trao cho người lão bộc, lão đón lấy, móc lên cái giá treo trên tường. Một gã từ bảo chạy lại, trao đơn thực cho hai người.

Thanh niên dòm vào thực đơn một lúc, đoạn ngẩng lên :

— Cho ta hai con gà quay, một cân thịt dê và 2 vò rượu Hoàng cúc.

— Dạ, nhị vị chờ một chút sẽ có ngay.

Từ bảo quay đi. Hai chủ tớ ngồi trầm ngâm trong cái không khí hỗn loạn xô bồ của thực khách chung quanh.

Một lúc, người lão già lên tiếng :

— Thừa công tử, ngày mai chúng ta đi đâu ?

Người thanh niên đáp ngay không suy nghĩ :

— Ta đã dự định từ lâu, triều đình nước ta hiện giờ đang rối ren lắm. Trong nội bộ, các quan cận thần xung khắc nhau, tình hình bên ngoài càng nguy ngập hơn nữa. giặc thảo khấu nổi lên như ong. Nhưng các

cuộc nổi loạn ấy chưa đáng kể chỉ đáng kể là hai mối lo âu nhất của vua Tự Đức, nhà vua suốt óc suy nghĩ ngày đêm để tìm cách đối phó với hai thế lực càng ngày càng hành trướng đó. Ấy là giặc Cờ Đen và bọn thực dân Pháp.

Giặc Pháp chưa đáng kể. Chỉ đáng lo là giặc Cờ Đen hiện đang quấy nhiễu khắp miền thượng du.

Trong đất liền, quân triều đình phải đương đầu với bao nhiêu thứ giặc, còn trên biển cả, thấy quân triều đình gặp phải một trở ngại khó khăn, đó là bọn thủy khấu — bọn giặc Tàu Ô.

Vậy thì ta kết luận. Ngày mai, ta lên đường chiêu mộ những anh hùng cứu quốc.

Ngừng một lát cho thấm ý, chàng hỏi :

— Bỏ hiều chớ ?

Người hồ giả trầm ngâm :

— Thưa công tử, tôi hiểu. Nhưng thế thì phải mất đi một thời gian khá lâu. Trong khi...

Chàng thanh niên ngắt lời :

— Không, dù thời gian có kéo dài qua năm này tháng nọ cũng không thành vấn đề. Nhưng bỏ phải hiều, đất nước ta thiếu gì anh hùng, liệt nữ, chỉ cần ta hô hào là sẽ có người hưởng ứng ngay.

Vừa lúc ấy, gã tửu bảo bưng đến một mâm thức ăn, khởi lên nghi ngút.

Hai chủ tớ sấn bụng đói cồn cào gắp thức ăn ngon, họ ngốn ngấu ăn như voi cuốn lá. Chỉ thoáng một chốc mâm đồ ăn nhẵn sạch. Hai gương mặt của họ đỏ bừng vì men rượu. Chàng thanh niên tu thêm một ngụm rượu đoạn chàng gọi tửu bảo đến tính tiền.

Hai chủ tớ định ra khỏi quán lên đường thì ngay khi ấy, cửa quán bật mở, bốn tên giặc Cờ Đen, mũ tấu tuốt trần cầm tay, hung hãn ào vào quán.

Chúng áp giải một chàng trai Việt, hai tay xiềng xích đầu lóc rã rượi. Khắp người gã, những vết roi rướm máu nằm ngang dọc, một gã sưng húp đỏ như nhếp men rượu. Tuy thế thân hình gã vẫn không dấu được một vẻ hùng tráng của một chàng trai vũ dũng.

Chàng thanh niên hăm người lão bộc :

— Ngồi yên đây, hãy xem chúng dỡ trò gì.

Thực khách nhốn nháo, thi nhau xô ghế đứng dậy về một chỗ. Quán đột nhiên trống rỗng, trở lại chỉ có ghế với bàn. Tuy nhiên nhìn vào góc quán, người ta không thể nào nhìn cười được khi thấy một đám người sợ hãi xúm xít vào nhau. Cảnh tượng, nom hết một đàn cừ non trước bày hồ dữ.

Một tên giặc cõn đơn gác má tấu vào tường, quát lớn giọng Việt hơi lớ lớ :

— Chủ quán... đem rượu đây.

Lần này không phải từu hảo mà là từu quán khúm núm chạy lại :

— Dạ, đại nhân truyền.

Tên giặc hung háng quát :

— Đem .. cho ta bốn vò rượu hảo hạng. Mau !

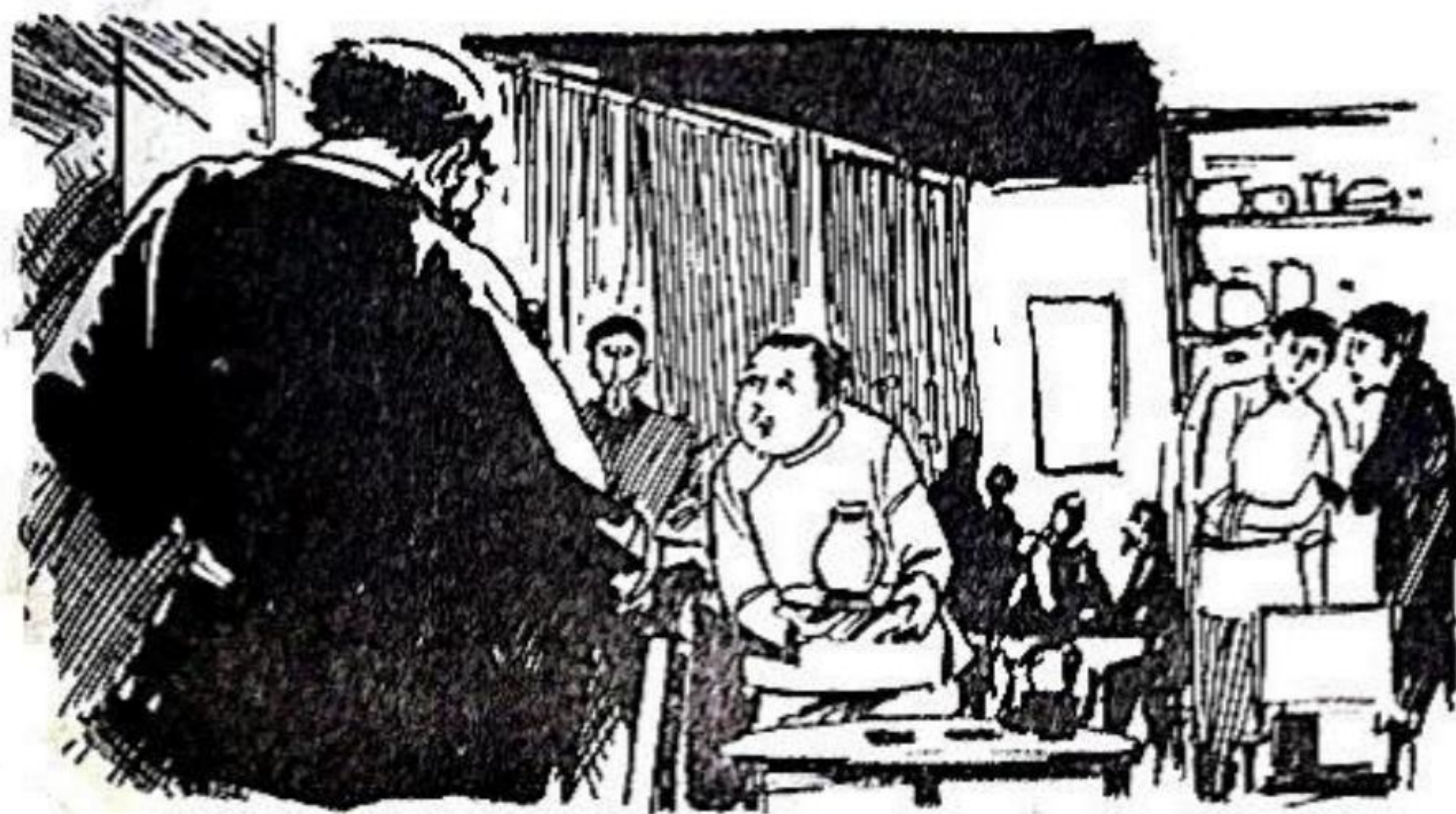
Chủ quán làm việc thật mau lẹ. Chỉ một lúc, gã khệ nệ bõ ra bốn vò rượu kính cần dâng cho tên giặc, miệng lắp bắp :

— Đại... nhân xơi.. rượu.

Tên giặc Tàu cười hăng sặc, nó trao ba vò rượu kia cho đồng bọn. Trước khi mở nút chai, nó vẫy một người trong đám thực khách :

— Tên kia. Lại ta hảo.

Người kia xanh mặt, run như thăn lần đứt đuôi, lập cập tiến lại, vừa đi gã vừa dựa vào một cái bàn cho khỏi ngã.

Tân giặc Tàu ngước tay :

— Lợi đây ! gần nữa !

Gã thanh niên đột nhiên quai xuống tay như tổ tôm :

— Lợi nghĩ tha cho con. Con còn mẹ già, con đói. Ngồi giết con là thần rợu thì ai nuôi mẹ, nuôi con của con. Muốn lợi nghĩ, ngàn lợi nghĩ, mớ lương bao dùng cho con nữa...

Tân giặc Cờ đen cười sáng sủa :

— Hôn nhất. Toàn là một là hôn nhất. Dân An Nam là một con chó. Dân Tàu Thiên quốc của ta là con hùm.

Con chó gặp con hùm run sợ như mị đang trước mặt ta. Ha ha ..

Bốn tân giặc cười khà ồ, chẳng một lượt ngửa cổ tu rợu ừng ực.

Người hồ già sôi gan, lão nắm chặt tay, nghiến răng :

— Quân khốn khiếp. Chúng ta nghe đến ta quá.

Gã thanh niên nhếch mép, đáp gọn :

— Dừng nóng, hãy xem chúng đến nổi tấn kịch.

Gã thanh niên bị xiềng xích này gừ im lặng chột lẩn tiếng :

— Nay các chú, cho anh các chú uống rợu với, ta đang khát muốn cháy cổ đây này.

Một lần giặc lừ mắt, quát lả nhè :

— Câm đi, chẳng cho chết ! muốn uống chờ và nghe thất hằng hay. Khi đó mày sẽ được uống nước tiểu của các ông nhĩ này.

Gã thanh niên cười chằm chằm :

— Bọn chó, là bây uống nhấm rợu pha thuốc độc của ta rồi ha ha..đáng kiếp cho một lũ tham ăn tham uống.

Gã thanh niên này gừ im lặng theo dõi tấn kịch, chẳng khi nào cười khi nghe gã tù phạm chằm chằm.

Gã nói khò với người hổ gù, giọng rần rở :

— Bỏ chớ đây, đồ tội cho bọn giặc đó một hải học.

Nói xong, gã rời khỏi ghế, thẩn nhiên đi ra phía cửa.

Khi ấy, tân giặc cờ đen dần tiến vì bị chằm chằm, nó phun ngửa rợu trong miệng vào một kẻ thất thế. Gã thanh niên thẩn nhiên cười sáng sủa :

— Mị bảo không cho ta uống, nhưng giờ ta vẫn uống được. Ha ha..

Tân giặc ném một tia nhìn khinh bỉ nhìn tội phạm, hân hân mồi :

— Đồ khốn khiếp nhược.

Thanh niên trả lời đốp chát :

— Dạ, nó có kẻ lượng
đao cho đại nhân.

— Kẻ nào đầu ?

Thanh niên rút một
trường kiếm cười ngạo
nghe :

— Kẻ này đây thừa
ngại. Ngai hãy hỏi nó
chịu lượng dao cho ngài
không nó sẽ trả lời tức
khắc.

Ba tên giặc cừu đến thấy
thế liền rút phết má tấu.

— Ta khiếp nhược. Ha ha ! khiếp
nhược luôn cười thật. Nhưng khiếp
nhược thế cũng không bằng tại này.
Tại này còn khiếp nhược gấp trăm lần
tao. Tại này dùng bao nhiêu lần để
bắt ta thế ? Ha ha. Phết, hăng nặng
đấy nhé. Tại này toàn là một lũ khiếp
nhược thế. Ha ha...

Tên giặc Tầu khi máu, nó rút má tấu
định giết gã thanh niên. Vừa lúc hàn
tay nó chạm chuỗi dao thì chàng thanh
niên bỗng nhiên đi sát lại gần nó và
đụng mạnh. Thanh mã tấu rơi xuống
đất, làm thanh nghe leng keng. Tên
giặc trợn mắt trừng trừng nhìn kẻ
đám vô là đụng vào người nó, miệng
nguyên rủa.

— Thằng chó chết. Nó có mắt không
trông. Nó không thấy ông nội mày
đứng đây hả ? Lượng dao cho ta mau.

Giọng tên giặc lơ lơ khố nghệ. Chàng
thanh niên vội chớp tay khảm nôm !

(còn tiếp)

LỜI HAY Ý ĐẸP

★ Vô lực chính phục cái gì cũng được, nhưng thắng lợi do vô
lực có bao giờ mà không ngắn ngủi.

A. LINCOLN

Trí khôn của con Thỏ rừng

TIẾP TRANG 11

— Có một kẻ nói với tôi rằng các chị đồng lắm, có thể chui đầy giỏ nhưng tôi không tin. Đâu, mà nhiều thế

Bầy chim phá lên cười:

— Ồ, ồ.... Anh tưởng thế chứ. Đừng có nói, chứ mười cái giỏ chúng tôi cũng chui vào đầy chật.

Thỏ khiêu khích:

— Không thể được....

Bầy chim khờ dại liền chui vào đầy giỏ: « Đây này anh thỏ xem chúng tôi có đông không? »

Với nét mặt hân hoan, thỏ ta liền đập nắp lại xách giỏ ra đi. Vừa gặp chị hươu, thỏ ta cũng làm kể như hồi nãy. Chị hươu hỏi:

— Chú thỏ ơi! chú điên đấy à?

Thỏ ta vẫn không đáp, vẫn nhảy:

— Không thể được.

— Nhưng cái gì mà không thể được?

Thỏ ngừng nhảy, nói:

— Có kẻ nói với tôi rằng; chị hươu nhiều sữa lắm có thể đầy bình Ồ.... nhưng tôi không tin đâu. Gì mà có thể như vậy.

Chị hươu phá lên cười:

— Ồ, ồ,... chú tưởng thế chứ, có hai bình tôi cũng đầy.

Thỏ vênh mặt nói:

— Sức mấy....!

Chị hươu tức giận nói: « chú coi này đây chưa! »

Một lát sau, bình sữa đầy chị hươu bảo: « Thế nào xem ta có nhiều sữa chưa? »

Thỏ làm bộ tiu nghỉu:

— Tôi thua cuộc rồi. Anh sư tử nói thế mà đúng.

Nghe hai tiếng « sư tử » hươu run sợ nói: « chú nói gì! Anh sư tử à? »

Thỏ đáp:

— Đúng anh sư tử. Ảnh ở trong hang kia, tôi với chị lại đằng.

XEM TRANG 47

lần vào bóng tối

(Tiếp theo)

3.— CHÚA ĐẢNG S.N.

CHIẾC xe hơi bóng lộn ấy dừng lại trước hiệu kim hoàn Vĩnh-Mỹ. Một ông ăn mặc chỉnh tề mở cửa xe bước xuống, chậm rãi tiến vào hiệu. Cô bán hàng lễ phép cúi chào :

— Thưa ông cần chi ?

Người đàn ông cất giọng trầm trầm nghiêm nghị :

— Tôi muốn gặp ông chủ.

Một ông đứng tuổi đang ngồi đọc báo bên trong nghe vậy lật đật xếp tờ báo, bước ra :

— Dạ, ông hỏi tôi có chuyện chi ?

Người đàn ông đưa mắt nhìn sơ qua các tủ kiếng trưng bày các món đồ trang sức rồi mới đáp :

— Tôi muốn mua một món nữ trang.

Chủ hiệu vồn vã :

— Thế à, ông muốn loại nào ? Ở đây có đủ, mời ông bước vào trong xem thử.

— Tôi cũng chưa biết chọn món nào, và chưa mua ngay.

— Ủa.

— Nguyên tôi có một đứa con gái nó vừa thi đậu. Tôi muốn thưởng nó một món nữ trang đắt giá, và để nó tự ý lựa chọn. Tối nay tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng tại nhà. Và sau đó tôi sẽ đưa nó lại đây chọn món quà

— Ông đừng lấy làm lạ, tôi định thế vì muốn dành cho con gái tôi một sự vui sướng liên tục. Để ngày khác đến mua thì nó « nguội lạnh » mất — Giờ, tôi đến đây trước là để hỏi xem ông có thể chờ chúng tôi đến nửa đêm không? Vì có lẽ vào khoảng 12 giờ tiệc mới mãn. Thế nào, ông liệu được chứ?

Ngẫm nghĩ giây lát chủ hiệu gật đầu :

— Dạ cũng được. Thường khi tiệm chúng tôi vẫn đóng cửa vào lúc 10 giờ. Nhưng hôm nay ông đã dặn thế, chúng tôi đóng cửa trễ một chút cũng không sao.

— Cám ơn ông. Thế là khuya nay chúng tôi có thể làm rộn ông... À, chắc tiệm ông có sẵn loại thủy xoàn hay ngọc quý đắt giá một chút?

—Ồ, chuyện đó ông khỏi lo. Chắc ông cũng biết : tiệm Vĩnh-Mỹ chúng tôi là một tiệm kim hoàn lớn nhất thủ đô !

Người đàn ông mỉm cười :

— Thôi chào ông. Hẹn gặp lại tối nay.

Hai người bắt tay nhau. Chủ hiệu đưa ông khách sang trọng ra xe. Nhìn chiếc xe nhà mới tinh hảo phóng êm trên đường, ông ta lắc đầu cười, lẩm bẩm :

— Mấy lão triệu phú thật ưa làm những chuyện lạ đời !

Trong khi ấy, người đàn ông kia lái xe, đến một khu phố đông đúc, tìm chỗ khuất cho xe đậu, đoạn ông ta thả bước vào một ngõ hẻm chật hẹp gần đấy. Đi quanh co một hồi, ông ta dừng lại trước một ngôi nhà cửa đóng kín mít, tưởng chừng chẳng có ai bên trong. Nhưng, không một chút do dự, ông ta đưa tay lên gõ mạnh vào cánh cửa gỗ : hai tiếng khoan, ba tiếng nhặt... Lập tức, bên trong có tiếng hỏi cộc lốc :

— Ai ?

— N.S.N !

Cửa liền xịch mở, một gương mặt dữ dằn lộ ra, nhìn chằm chập vào người đàn ông, dò xét. Ông ta tươi cười :

— Sáu Lục, hôm nay khỏe chứ? Tối nay có chuyện làm đấy.

Tên nọ tươi ngay nét mặt :

—Ồ, đại ca ! Đại ca hóa trạng khéo quá làm tôi nhận không được. Tối nay có chuyện à ?

Người đàn ông gạt đầu, bỏ đi thẳng vào trong. Tới một căn phòng cửa cũng khép chặt, người đàn ông vẫn lọt vào dễ dàng với những mặt hiệu riêng. Ông ta bắt hàm hỏi tên gác cửa :

— Chín Long, Ba Dao, Năm Hổ, tới chưa ?

— Dạ, tới đã lâu và đang chờ đại ca.

Vừa đáp, y vừa bước lại kéo chiếc tủ nhỏ kê sát vách sang một bên, cuốn tấm, giở một nắp sắt để lộ một cửa hầm. Người đàn ông tiến đến, theo những bậc thang bước xuống. Cửa hầm được đóng kín lại, che khuất, khó ai biết.

Bên dưới căn phòng là cả một gian hầm rộng, sáng choang ánh điện, trang hoàng như một phòng khách sang trọng. Đã có ba tên điệu bộ dữ tợn, đánh ác ngồi chờ trên ghế bành. Khi người đàn ông xuống tới họ đứng lên chào, và kéo ghế mời ngồi, cùng nhau hợp bàn. Câu chuyện có vẻ quan trọng. Người đàn ông và gã mặt rắn được gọi tên là Chín Long càng lúc càng cãi vã nhiều vì bất đồng ý kiến. Mặt hầm hầm Chín Long bảo :

— Nhưng, anh phải cho tôi biết rõ lý do vì sao chúng ta lại không hề đụng tới luật sư Trần-quang-Bình chứ ?

Người đàn ông đập tay xuống bàn :

— Chú không cần biết lý do. Một khi tôi bảo chú đừng làm một việc gì là chú không được phép làm, không được phép tìm hiểu chi hết. Chú nên nhớ tôi là kẻ chỉ huy chú !

— Như thế là bao nhiêu công khó dò xét của tôi đều vụt cả ?

— Có sao ? Đền lại, tôi sẽ dành cho chú một nơi khác đáng giá hơn nhiều.

— Nơi nào ?

— Tiệm kim hoàn Vĩnh-Mỹ.

— Tôi không thích « món » này.

— Sao thế ?

— Cũng như anh tôi xin được quyền miễn nói nguyên do.

— Nghĩa là tối nay chú không dự phần hành động ?

— Ừ, nếu anh cứ thích không để ý tới luật sư Bình.

— Được rồi, chú cứ nghỉ một chuyến.

Đến đây cuộc hàn cãi tạm ngưng. Đoàn người đàn ông quay sang bàn kế hoạch sẽ hành động tối nay với hai tên kia, nãy giờ vẫn ngồi im chăm chú nghe đàn anh cãi vã. Xong xuôi, ông ta đứng lên :

— Thôi, chúng ta tạm chia tay về nghỉ ngơi.

Trước khi rời gian hăm, ông ta không quên hàn học bảo Chín Long :

— Coi chừng ! có ngày tôi sẽ cho đũa khác thay thế chũ.

Gã cúi đầu, nắm chặt tay, không nói gì. Đợi người đàn ông và hai tên kia đi một lúc, gã bước lại góc phòng, dùng máy điện thoại nói chuyện với ai đó...

Người đàn ông và bọn người này là ai mà hành động, nơi hội họp, cũng như câu chuyện bàn bạc của họ đầy vẻ bí mật thế ? Sự thật, lâu nay cả đô thành đều nghe danh họ, ngán sợ họ. Nhà chức trách đã điên đầu vì họ. Họ là một tổ chức bất lương, một đảng cướp mang danh hiệu là « Đảng S.N. ». Người đàn ông vừa rời chính là tên chánh đảng, và phó đảng là Chín Long. Bộ chỉ huy của đảng cướp vừa họp nhau tại « trụ sở » để bàn chuyện « làm ăn » sắp tới. Nhưng giữa hai tên chánh đảng và phó đảng đã có sự bất hòa trầm trọng : Tên phó đảng muốn đánh cướp nhà vị luật sư nổi danh là Trần-quang-Bình. Tên chánh đảng nhất định không cho. Hắn lại sửa soạn đánh cướp hiệu kim hoàn Vĩnh-Mỹ đúng đêm nay như đã định.

Rời « trụ sở », chúa đảng S.N. lái xe về nhà riêng ở một vùng hẻo lánh. Thay đồ xong, hắn sang phòng tắm, gỡ bộ râu giả trên mép xuống, khoát nước rửa mặt. Bấy giờ bộ mặt thật của hắn mới lộ rõ. Thì ra hắn không phải xa lạ gì, chính là Tư Búa đó. Bao năm qua, lăn lộn trong giới bất lương, hắn tiến dần vào vòng tội lỗi. Từ một thằng du đảng, hắn trở thành một tên trộm, và hiện thời là một tướng cướp khét tiếng. Với sự khôn khéo, hắn có những hành động « xuất quỷ nhập thần ». Không ai biết rõ đích dạng của hắn. Có khi hắn giả làm một thương gia giàu có, có lúc hắn biến hình thành một ông lão già nua... thật khó lường. Nhờ vậy mà hắn vẫn sống phủ phê với tiền bạc cướp giật. Nhà chức trách không sao tóm cổ được hắn.

Mười hai giờ khuya, Tư Búa đến hiệu Vĩnh-Mỹ. Lần này hắn đi với hai tên bộ hạ : Ba Dao lái xe, Sáu Lực hộ vệ. Chủ hiệu kim hoàn đang nóng lòng trông đợi, nghe tiếng xe ngừng trước cửa, mừng rỡ tiến ra chào hỏi :

— Tôi tưởng ông không đến. À, cô em ông nói đâu, sao không thấy ?

Tư Búa đáp :

— Con gái tôi bị mệt không cùng đi được. Tuy nhiên nó đã cho tôi biết rõ thứ nữ trang nó thích.

Chỉ Sáu lực, hấn giới thiệu :

— Đây là bạn tôi.

— Mời hai ông vào.

Ba người chậm chậm bước vào cửa hiệu. Vừa đi Tư Búa vừa đảo mắt nhìn quanh quất. Giờ này phố chợ vắng tanh. Các hàng quán đều đóng cửa. Cửa hiệu Vĩnh-Mỹ cũng chỉ hé mở. Phóng mắt vào các xó tối, Tư Búa không thấy gì, nhưng đoán chắc các bộ hạ của mình hiện đang có mặt ở đó, sẵn sàng đợi lệnh để ra tay.

Vào tới bên trong thấy chẳng có ai, ngoài chủ hiệu, Tư Búa hỏi :

— Máy cổ bán hàng chắc đã về hết ?

Chủ hiệu đáp :

— Dạ. Nhà tôi và mấy đứa nhỏ cũng ngủ cả. Chúng có tật ngủ sớm

— Thế càng hay !

Chủ hiệu ngơ ngác nhìn ông khách. Tư Búa tiếp bảo :

— Xin ông chỉ dẫn cho tôi xem các món nữ trang đi.

Hai người đi dài theo các tủ kiếng trưng bày đồ trang sức. Được đặt trên giá nhung, các món bằng vàng có đủ hình hoa lá, các món nhận kim cương lấp lánh dưới ánh đèn trông thật rực rỡ. Vừa xem, Tư Búa vừa vui vẻ gọi chuyện, hỏi lung tung. Mãi lo trả lời những câu hỏi tới tấp về giá trị, giá cả của từng món, và bị Tư Búa cố ý che khuất mắt, chủ hiệu không hay Sáu Lực bỗng dưng xăm xăm đi vào trong, không ngại gì chỗ quen lạ.

Thời giờ cứ trôi qua. Đã khá lâu, thấy ông khách cứ cầm lên đặt xuống không biết bao nhiêu món hàng rồi, mà chưa nhận mua món nào, chủ hiệu nóng ruột hỏi :

— Sao, ông chọn món nào ? Hay ông không bằng lòng những thứ trưng bày ở đây ?

Vừa khi ấy, Sáu Lực từ trong đi ra, lại bảo nhỏ vào tai chúa đảng :

— Xong xuôi rồi đại ca !

Tư Búa liền quay sang chủ hiệu:

— Thôi, chúng tôi xin kiếu.

Ông ta sững sốt:

— Ủa thế ông chẳng lấy món chi hết sao?

Hắn bật cười:

— Cảm ơn ông, chúng tôi lấy rồi, nhưng không phải các món nữ trang này — Chúng khó xài lắm — mà là cả tủ bạc của ông đó.

Đoán biết có chuyện bất thường, chủ hiệu hỏi lớn:

— Ông nói gì?

—Ồ, ông cũng chưa hiểu nữa sao? Tôi xin tự giới thiệu, tôi là thủ lãnh đảng S.N. Hôm nay tôi và các bạn hân hạnh đến thăm ông, mượn đỡ tủ bạc của ông đó.

Chủ hiệu lùi lại, mặt tái mét. Tư Búa cười tiếp:

— Thưa ông, trong khi ông mãi nói chuyện với tôi, anh bạn của tôi đây đã lên vào trong, mở cửa sau cho các bạn tôi vào. Họ đã trói cổ bà nhà cùng các cháu và...

Thấy chủ hiệu toan kêu cứu, Sáu Lực nhảy vụt tới, vạt ông ta té nhào, tổng cả một chiếc khăn vào miệng. Đoạn hắn trói chặt tay chân ông ta, lôi sang một góc tối.

Xong Tư Búa ra lệnh:

— Thôi, rút lui! À, họn Năm Hồ đem « hàng » đi rồi hả?

Sáu Lực gật đầu. Cả hai ra xe. Tư Búa ngồi phía trước với Ba Dao. Sáu Lực toan mở cửa vào ngồi đằng sau như lúc nãy, bỗng Ba Dao bảo:

— Anh Sáu ra ngồi băng trước luôn đi, tôi có chuyện muốn nói.

Giọng anh ta có vẻ khác thường. Sáu Lực không cãi, vào ngồi kế bên Tư Búa. Xe rồ máy phóng nhanh. Tư Búa hỏi:

— Chuyện gì đó Ba Dao ?

Anh ta không đáp, mặt nhăn lại. Chợt Sáu Lực ngạc nhiên kêu :

— Ủa, Ba Dao, mầy lái xe đi đâu vậy ? Không về « trụ sở » à ?

Ba Dao lặng thinh. Tư Búa đập vai anh ta :

— Có nghe thằng Sáu nói không mậy ? Đi về « trụ sở » !

Anh ta vẫn không cho xe đổi hướng. Tư Búa giận dữ quát :

— Thằng này hôm nay phát điên sao mà ! Mầy không tuân lệnh tao hả ?

Thình lình, một giọng nói sang sảng vang phía sau :

— Phải, xin ngài bớt giận. Hấn không thể nghe lời ngài, vì bị chúng tôi bắt buộc thế !

Tư Búa, Sáu Lực lạnh cả người. Cả hai toan quay lại, thì ót chạm phải một vật lạnh lạnh, đồng thời tiếng nổ bảo tiếp :

— Xin hai ngài ngồi yên, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng đây !

Tư Búa hỏi :

— Các ông là ai ?

— Nhân viên công lực !

Im lặng một chốc, một người phía sau cất giọng mỉa mai bảo :

— Vậy là chúa đảng S.N. đã sa lưới, chúng tôi rất buồn. Chúng tôi cũng lấy làm ân hận mà báo tin cho ngài biết thêm : Các đồng đảng của ngài đem « hàng » rút cửa sau tiệm vàng đều bị chúng tôi tóm cổ, không sót một mạng.

Thế là hết ! Tư Búa rầu muốn chết đi được. Hấn tự hỏi : Việc làm của mình thật kín, thật êm, sao nhà chức trách biết rõ vậy ? Chợt, hấn nghĩ đến Chín Long. Thôi đúng rồi, chắc tên này tố cáo với họ chứ không ai. Hấn tức muốn bẻ ngực, và hối hận đã nóng nảy để lộ sự bất tín nhiệm đối với tên phó đảng. Nhưng hấn có hối hận mầy cũng đã trễ rồi !

4.— LUẬT-SU BÌNH

Tư Búa nằm dài trên giường trong phòng giam, lòng buồn đau vô hạn. Mai đây ra trước tòa, hấn khó tránh khỏi cái án khổ sai chung thân. Nhưng, hấn sầu khổ không hẳn vì điều đó. Từ khi bắt đầu giẫm chân vào chốn bùn nhơ, hấn đã đoán trước được cái kết cuộc bi đát của đời mình. Cửa khám mở rộng đón hấn từ đó, sớm muộn gì hấn cũng bị bắt đưa vào thôi.

Thế nên hôm nay nằm giữa bốn bức tường dày, hấn không lấy làm lạ, không than Trời trách Đất chi cả. Hấn thấy lòng đau đớn, chẳng qua vì nghĩ đến số phận không may của mình. Tại sao cùng xuất thân từ gia đình khá giả, lễ giáo, hấn lại không được sống sung sướng bình yên như bao kẻ khác ? Tại sao cùng một cha một mẹ mà anh em hấn hiện thời chiếm giữ những địa vị trên cao, còn hấn bị rơi tuột xuống tận cùng xã hội ? Ai đưa hấn đến hoàn cảnh khốn khó này ? Phải chăng tự dung hấn tìm lấy cho mình kiếp sống bất lương ?

Có tiếng mở khóa, tiếng dây xích chạm nhau bên ngoài, Tư Búa nhìn ra. Cửa phòng giam hé mở, một người bước vào : Lão cai ngục. Tiến lại ngồi bên giường, lão cười bảo :

— Tôi vào đây để báo cho anh một tin mừng : Luật sư Trần-quang-Bình nhận cãi cho anh trong phiên tòa sắp tới !

Tư Búa ngồi bật dậy :

— Ông nói ai ?

— Luật sư Bình.

— Luật sư Bình !

Tư Búa lẩm bẩm lặp lại. Lão cai ngục nói :

— Chắc anh nghe tài hùng biện của ông Bình ? Anh được ông ấy nhận cãi cho là may mắn lắm.

Lặng thinh, Tư Búa cúi đầu buồn bã. Dĩ vãng vụt hiện về trong tâm trí hấn. Luật sư Trần-quang-Bình, người đã được Tư Búa « che chở », không cho Chín Long đánh cướp — Chính vì vậy mà hấn bị tên phó đảng bắt bình tố cáo với nhà chức trách — Ông ta có liên lạc gì với hấn mà được hấn vị nể thế ?

Tưởng tin của mình làm cho Tư Búa vui mừng, nào ngờ trái lại hấn còn rầu rĩ hơn, lão cai ngục hết sức ngạc nhiên. Lão nói :

— Tôi đến đây để báo cho anh biết trước luật sư của anh sẽ đến nói chuyện với anh... A kìa, ông ấy đã đến.

Thật vậy, Luật sư Bình, một ông trọng tuổi, vừa bước vào. Ông ta tươi cười bắt tay lão cai ngục, rồi Tư Búa. Nếu để ý, hấn ông sẽ thấy tay hấn run run. Xong, luật sư ngồi xuống giường cạnh phạm nhân. Và trong khi lão cai ngục rời phòng giam, ông ta quay nói với hấn :

— Tôi là một luật sư tư không hề quen biết anh, cũng không được anh nhờ bào chữa, thế mà tôi lại nhận anh làm thân chủ, có lẽ anh lấy làm lạ lắm. Chính tôi cũng chẳng biết tại sao nữa. Có điều là lúc bắt gặp bình anh đăng trên báo, tự dưng tôi thấy cảm thương anh nhiều. Hình như có một sợi dây vô hình nào đó ràng buộc anh với tôi vậy...

Luật sư Bình còn nói nhiều, đại ý là cho Tư Búa biết lý do ông ta nhận bào chữa cho hắn và yêu cầu hắn nói rõ những biến chuyển trong đời mình cho ông ta nghe để biện hộ cho có kết quả. Tư Búa có nghe gì đâu, hắn mãi chăm chú nhìn vào mặt ông ta, như cố tìm một cái gì. Vụt, hắn cúi mặt, ôm đầu khóc sùi sụt.

Một tương cướp mà cũng biết khóc, lại khóc trước mặt một người lạ. Quả là chuyện dị thường. Luật sư Bình ngừng nói, cố nhìn hắn kinh ngạc.

Đột nhiên, hắn đứng bật dậy, đôi mắt ướt đỏ ngầu long sòng sọc,

quát lớn :

— Đi ra ! Ông đến đây để cứu tôi ? Hừ, chính ông đã xô tôi vào chỗ này, rồi bây giờ ông giả bộ cứu vớt cái gì ?...

Luật sư Bình hoảng hốt lùi lại. Hắn tiếp :

— Ông lấy làm lạ ? Ông bảo tôi nói điên ? Không, ông hãy nhìn kỹ vào mặt tôi và xem đây !

Hắn đưa cao cánh tay phải để trần :

Một vết sẹo to nằm vắt ngang bắp thịt. Vị luật sư vụt rú lên :

— Trời ! Minh !

— Ông Lộc, thế ra ông vẫn còn nhớ tôi sao ?

Lộc, phải, luật sư Bình có tên gọi ngoài là Lộc. Và ông ta chính là anh ruột của Tư Búa, tức Minh. Ông ta nhận được em để dăng là nhờ

vết sẹo trên tay hắn. Ngày xưa trong một lần gây gỗ, ông đã xô hắn té sấp vào đá, tạo nên vết sẹo kia.

Qua giây cảm xúc, luật sư Bình bước lại ôm chầm lấy Tư Búa, nghẹn ngào thốt :

— Minh, xin chú tha tội cho tôi ! Bao năm qua — tôi đã bị hối hận giày vò nhiều lắm rồi. Từ vụ ăn cắp tiền của ba hồi nhỏ, tôi đã đẩy chú vào bóng tối. Tôi là kẻ có tội nặng nhất. Lớn lên tôi mới biết vậy. Nhưng ăn năn thì đã muộn, tôi không còn tìm thấy chú đâu để xin lỗi chú, kéo chú về con đường sáng. Vì hối hận mà tôi đã chọn nghề luật sư để bào chữa cho những người như chú vậy. Và không ngờ anh em ta lại gặp nhau... Chú Minh, chú tha tội cho tôi chứ ?

Tư Búa lại rung rung nước mắt. Nhưng lần này hắn không khóc vì đau đớn buồn tủi. Trái lại, hắn vừa nghe một luồng gió mát thổi nhẹ trong lòng. Hắn cất giọng run run cảm động nói :

— Anh Lộc, từ giây phút này tôi không còn phiền giận gì anh nữa !

Nguyễn-văn-Nghệ

Bây giờ Huế đi vào mùa hè chói nắng rồi. Khung trời xanh thăm thăm từ đây thay thế cho những chiều mưa mây xám giăng mắc thăm sâu. Bao giờ Huế cũng mang sắc thái từ tốn khoan hòa riêng biệt. Yêu Huế không phải Phương thích sông Hương núi Ngự như thiên hạ thường ca tụng. Yêu Huế không phải vì

Màu Kỷ - niệm

● KIM-DAO-PHƯƠNG

Huế đẹp với bao thắng cảnh, nào chùa Linh Mục, nào lăng tẩm oai nghiêm. Yêu Huế cũng không phải bởi Phương thương tóc thề áo trắng xinh xinh của những cô nữ sinh Đồng Khánh. Nhưng yêu Huế chính là thương cái linh hồn e ấp cổ cựu của Huế, không phải cái cổ cựu khắt khe mà là sự tồn cổ thuần túy. Phương thương những cảnh gần gũi quen thuộc như con đường ven sông mỗi ngày đi học hay con dốc đồ dài trên đường về nhà. Thương Huế với hai mùa mưa nắng dỗi dòi, thương về lạnh lùng những ngày buồn hiu hắt và những lần trời gay gắt nắng như hôm nay. Huế có mưa lê thê kéo dài như không bao giờ dứt, có cái lạnh kinh khủng làm buốt giá tận tim, nhưng cũng có nắng xuân chỉ đủ làm hồng má con gái rồi cũng có cái nắng thiêu đốt như mùa nắng ở Saigon.

Mùa hạ đã trở về. Màu nắng huy hoàng đóng khung phố thị hiện lành khếp nép. Trời xanh bừng nở xinh và chói chan như bông hoa màu thắm. Mùa hè của tuổi trẻ của tình yêu. Hy vọng như vươn lên trong mùa nắng đẹp. Như mọi buổi Phương đến trường trên con đường loang loáng ánh mặt trời. Buổi trưa mọi vật đều im vắng. Hàng cây ven đường thiếp ngủ in bóng loang lờ trên mặt đường

thành hình thù quái dị. Cái im lặng nặng nề của buổi trưa hè đê nên càng làm nổi bật âm thanh những bước chân đi rori rạc. Ánh nắng nhảy nhót khắp nơi, quay valse trên áo trắng và nón lá các cô học trò. Ánh nắng xuyên qua tàn cây, đùa rờn làm nhựa đường bốc lên hương hực. Nắng mùa hạ còn làm nở những bông hoa lựu của Phương. Màu hoa lựu rực rỡ, đỏ thắm huy hoàng như mặt trời sau khi thức giấc hé cười nhuộm đỏ chân mây, ôi màu hoa lựu, màu hoa kỷ niệm đưa Phương nhớ đến chuỗi ngày tươi vui rộn rã của vùng đời thơ ấu.

Ngày ấy bây giờ đã xa rồi. Thuở Phương còn là cô học trò lớp nhì bé bỏng, cách đây năm sáu năm rồi mà Phương tưởng chừng chuyện xảy ra không lâu, đang còn trong tầm tay nắm giữ của mình.

Một hôm lớp học Phương đón nhận một cô học trò mới. Bọn con nít có thể thật dễ thương nhưng cũng thật tàn ác cậy đồng ăn hiếp yếu là chuyện thường. Tội nghiệp cô bé không biết làm sao chỉ biết mở to đôi mắt ngơ ngác nhìn chung quanh. Một đứa giết chiếc khoen vòng trên tóc cô bé, nó không dám phản ứng chỉ cúi đầu im lặng. Phương bỗng thấy thương đáng hiện từ nhãn nhục ấy và thuận tay cho con bạn nghịch ngợm một tát. Phương nghĩ mình hơi liều lĩnh thế nào nó cũng mách có giáo. Cô bé nhìn Phương nửa ngạc nhiên nửa lo sợ. Tan học cô bé mỉm cười với Phương. Hai đứa quen nhau và tình bạn thắm thiết bắt đầu từ đó. Nhưng kỷ niệm học trò ghi dấu tích khoảng thời gian êm đẹp hai đứa bên nhau. Vui buồn hờn giận đều hiện diện trong tình thân hai đứa. Không một trò chơi, không một cuộc vui nào không có hai đứa tham dự. Tất cả các bông hoa trong vườn đều "hân hạnh" được cả hai "chiếu cố" đến. Nhưng chỉ trừ bông hoa lựu đỏ rực trên cao chẳng bao giờ Phương hái vì nó thương màu hoa đỏ và cười bảo rằng ấy là nữ hoàng của loài hoa.

Tình bạn êm đềm trôi qua giòng đời lưu chuyển. Những buổi trưa không ngủ hai đứa bé rủ nhau dạo chơi trên bãi cỏ êm mượt như nhung, cùng hát lời ca dễ thương: «Tuổi thơ có trái cây ưa trái cây ưa bánh. Sớm bắt bướm hái hoa kêu la nô đùa, đêm nằm ngủ lại mơ thấy tiên...» Những kỷ niệm đó suốt đời Phương ôm giữ như cánh hoa lựu trong chiều chia tay có lẽ chẳng bao giờ Phương quên nổi. Như tất cả những gì xảy ra trên đời không có chi có thể duy trì dài lâu trong kiếp sống. Mà tình thân giữa Phương với nó cũng ở trong định luật cố định đó. Linh cảm một ngày nào hai đứa sẽ chia xa, những ngày cuối cùng hai đứa thấy thương nhau hơn và biết buồn như người lớn. Cái gì đến không sớm thì muộn cũng đến. Một chiều nắng đẹp như hôm nay nó đến bất ngờ. Khuôn mặt tái xanh, nó run rẩy báo tin sẽ theo gia đình chuyển đến nơi khác. Hai đứa đứng lặng nhìn nhau không nói nên lời. Chỉ nhìn những dòng nước mắt chảy dài trên má nhưng không một tiếng nấc cũng đủ biết cảm xúc cao độ của hai tâm hồn thơ trẻ. Sau này khi đi xem «Les dimanches de ville d'Avray» và cô bé gào lên «Tôi không có tên» hình ảnh biệt ly hôm nào lại hiện vào trong ký ức. Phương lại nhớ nét mặt bi thảm của chiều nào và hình bóng đó muôn đời khắc ghi trong tâm khảm. Âm vang lời nói nghẹn ngào nước mắt, những dòng chữ viết vội trên mảnh giấy học trò kèm theo hoa lựu đỏ chói, những thứ đó Phương mang theo làm hành trang tiếp nối cuộc đời.

Trở về Phương bỏ bữa cơm chiều và mang hình ảnh đau thương ấy vào giấc ngủ. Một lần đau đớn đi vào đời. Mấy năm dài xa cách hai đứa hai nơi. Phương ở lại âm thầm thương kỷ niệm.

Hết hè, Phương vào Đệ thất. Trường học xa lạ, bạn bè không quen. Những ngày tháng sau này với Phương vô vị và trống vắng không cùng. Thì ra tình bạn

thiên liêng tha thiết vô ngần. Không bao giờ Phương tìm được một tình thương chân thành như thế nữa và có lẽ từ đó Phương sống dửng dưng lạnh lùng nên thấy lạc loài cô đơn trong đời học trò tươi vui thơ dại.

Cho nên bây giờ Phương thương màu hoa lựu như thương một kỷ vật độc nhất trong đời. Không còn màu sắc nào để Phương yêu thích được nữa, cho dù đó là màu vàng bằng bạc của áo lụa kiêu sa, màu tím huyền hoặc của hoa rừng thi nhân thương ca tụng, màu xanh thắm thắm lòng đại dương quyến rũ, màu nâu mắt nai hiền lành Phương xin cất giữ ngàn đời một màu đỏ như nâng niu một bảo vật mong manh. Chỉ có màu kỷ niệm đó mới thông cảm cho Phương nỗi buồn đơn thuần ngự trị. Mỗi lần hè đến đem theo mùa hoa lựu rực đỏ mang lại những tiếc thương lắng đọng trong tâm làm nao nao buồn. Lâu rồi bạn nhỉ, cho đến bây giờ nơi này Phương vẫn nhớ. Hôm nay thêm lại một mùa hè trở về trong khung cảnh Huế dịu hiền muôn thuở...

Miên man nghĩ ngợi Phương bước đến trường. Khoảng sân cỏ im vắng lẫn lộn những cánh hoa học trò vẫn màu đỏ kiêu sa nhưng không thể nào bằng hoa lựu của Phương được. Hương hỏi: «Hoa lựu của mi đã nở chưa?» Phương hơi ngạc nhiên và rồi nhớ ra có lần tâm sự với bạn Phương thích màu hoa lựu nhất, trái lựu nám hồng vẻ đẹp mặm mặm như gò má cô gái miền biển khơi. Phương quay lại trả lời rằng lâu rồi. Hương cười và nói: bữa mô cho tao trái với. Phương ừ và càng nhớ nó hơn. Ngày xưa hai đứa chỉ thương hoa lựu chứ không muốn ăn trái. Anh San mời muốn mời miệng, cả hai đều từ chối. Anh nói các cô bé này «điệu» lắm. Nhưng anh có biết đâu hai đứa quan niệm rằng không nên tầm thường hóa cái gì mình thích. Vì thế bây giờ Phương thích đi tìm những gì không đạt được bởi chính

XEM TRANG 39

Bích-Thủy

PHẦN HAI

CHƯƠNG III

Mấy ngày đầu ở quê ngoại lên, Bình không rảnh được phút nào đến thăm Thảo. Anh vừa phải lo kiếm việc làm, vừa phải săn sóc bé Hạnh.

Ông Cả cũng bận vào việc của ông. Ông biết nghề thợ mộc, chuyên đóng các thứ vật dụng như bàn ghế giường, tủ v.v... Những lúc Bình vắng nhà bé Hạnh quanh quần gần chỗ ông làm việc, chơi với những màu gỗ vụn hoặc những miếng vỏ bào.

Còn Bình, tuy ở Ngã Ba ông Tạ không thiếu gì việc nhưng anh không thích làm ở gần nhà, vì cảm thấy mất tự do và còn bức mình với sự tò mò thọc mạch của Huệ. Đáng nhẽ Bình làm ngay cho chú Sáu Năng. Chú mới lập một nhà in nho nhỏ, chuyên in nhãn hàng, toa thuốc, đang cần người. Nhưng nghĩ lúc bị Huệ theo đuổi quấy rầy, anh đành từ chối để vào làm tại một lò đúc nhôm bên Khánh Hội.

Đường đi làm đã xa, công việc trong xưởng khá vất vả, song nghĩ đến bé Hạnh, đến món tiền sữa, tiền quần áo của nó, Bình lại cố gắng.

Chiều thứ bảy cuối tuần, Bình lãnh lương, hí hửng nhét tiền vào túi phóng vội về nhà. Bé Hạnh nằm ngủ trên bộ ván. Ông Cả đi đâu vắng và bên vách ngang chỗ bé Hạnh nằm có ghim một mảnh giấy :

« Bé Hạnh mới ngủ. Nhớ về nhà ăn cơm chiều. »

Bình với ông Cả tuy sống chung nhưng không cùng ăn với nhau. Buổi trưa Bình ở lại xưởng làm, ăn uống qua quýt bằng một ổ bánh mì, hoặc cơm đĩa ngoài quán. Cả hai đều tự do không làm phiền nhau. Nhưng hôm nay đặc biệt ông Cả đã dọn ăn cơm ở nhà. Bình thấy cũng nên làm vui lòng ông bạn già. Anh chạy ra chợ mua một mớ lòng lợn, vì anh biết ông Cả rất thích món này.

Bữa cơm chiều có vẻ thịnh soạn, và ấm cúng. Ông Cả nấu một nồi thịt bò kho thơm phức, thêm đĩa lòng của Bình và vài đồng riệu để bác cháu đưa cay với nhau.

Ăn xong Bình phấn khởi nói :

— Cháu vừa mới lãnh lương nên tính chạy ra phố mua sắm qua loa cho Bé Hạnh.

Ông cả nheo mắt cười :

— Cậu định mua những gì ?

— Dạ, kiếm cho nó vài cái áo cái quần để nó thay đổi. Bác đi với cháu nhé ?

— Rồi ai trông Bé Hạnh ? Bỏ nó một mình ở nhà sao được !

— Ừ nhỉ !

— Với lại bác còn phải đóng cho xong cái tủ của người ta. Cậu liệu lấy một mình cũng được chứ gì.

Bình thấy ngại, nhưng rồi chợt nhớ đến Thảo, mặt anh tươi ngay lên. Anh định đến rủ Thảo cùng đi để nhờ Thảo mua hộ. Vừa đi Bình vừa huýt sáo, thầm nghĩ :

— Mong rằng Thảo có nhà và đừng giận mình tới thăm trễ.

Trước khi bước vào tiệm giặt ủi, Bình kéo lại vạt áo và móc túi lấy lược chải qua mái tóc. Trong tiệm chỉ có mình người thím của Thảo. Bà ta tiếp Bình không niềm nở lắm, lạnh nhạt bảo :

— Hồng biết nó đi đâu, và bao giờ nó về nữa.

Bình thất vọng gặng hỏi :

— Thảo có nhắn gì cháu không ?

Bà thím đáp cụt ngắn :

— Không.

Bình toan nổi cáu, nhưng nghĩ rằng Thảo sẽ phải gánh chịu hậu quả, nên anh nén lòng cúi chào đi ra.

Cụt hứng, Bình chán nản thả bước vào một cửa hàng tạp hóa. Thiếu Thảo lúc này Bình thấy bơ vơ lạ. Anh như lạc hướng giữa những món hàng bày bán, và rụt rè trước tủ hàng quần áo trẻ con, tưởng như bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía mình. Một cô bán hàng tiến đến :

— Anh mua gì ?

Bình chỉ vào một mẫu áo bày trong tủ kính.

Cô gái ranh mãnh hỏi :

— Áo trẻ con ? cỡ bao lớn ?

— Chừng hơn một tuổi. “Nó” cao tới bắp vế của tôi.

Cô bán hàng che tay cười :

— À, vậy thì lấy áo số 3 là vừa. Anh cần gì nữa không ?

Bình không muốn ai cười và chế giễu mình cả, lạnh lùng dần mạnh :

— Còn, cho tôi mấy cái quần nịt cũng số ấy nữa.

Khi trả tiền và nhận gói hàng xong, Bình bỗng cảm thấy hãnh diện, nét cáng thẳng ngẩng. Để tỏ ra mình đang hào hứng, anh đến bên quầy bán các thứ mỹ phẩm chọn mua cho Thảo một ống kem đánh răng :

— Đã lâu mình chưa có gì để tặng Thảo. Ráng Thảo lại trắng, đều, có thứ kem này chắc cô ta ưng ý lắm.

Rất vừa ý về sự lựa chọn của mình, Bình phấn khởi quay trở lại tiệm giặt ủi tìm Thảo, lòng tự nhủ :

— Nếu Thảo chưa về, mình sẽ gửi lại gói quà để Thảo biết mình đã ở quê lên.

Nhưng lần này Thảo có nhà, và may hơn nữa lại chỉ có một mình trong tiệm. Bình gõ nhẹ vào cửa :

— Mạnh giỏi chứ Thảo ?

Thảo đang đứng ủi, giật mình ngừng lên, sắc mặt bỗng nhiên bừng đỏ. Đôi mắt của Thảo thoáng nhìn Bình với ánh giận hờn, rồi cúi ngay xuống. Cô đứng lặng cảm như mãi chăm chú vào công việc không nghe thấy lời chào hỏi mừng rỡ của Bình. Thái độ của Thảo khiến Bình lúng túng.

— Thảo giận Bình đấy à ? chắc tại. .

Thảo vùng vằng :

— Chẳng tại sao cả. Và tôi cũng không giận gì ai hết.

— Thảo !

— Tôi không muốn gặp anh nữa.

— Thảo hãy nghe Bình nói đã nào.

— Tôi không cần nghe !

Đến lượt Bình đỏ mặt :

— Thực hả, không muốn gặp tôi nữa hén.

— Tôi ghét anh lắm. Anh về đi.

Bình bốc giận, run cả giọng :

— À được. Đã thế tôi về.

Anh bước ra, đi thẳng không nói thêm lời gì nữa.

Thảo nhắm mắt lại, lăm bằm :

— Thế là xong !

Cô chạy vào nhà trong leo lên gác xép, nơi ở riêng của mình, giật mạnh tấm hình của Bình treo trên vách xuống ném vào ngăn kéo bàn.

Nước mắt Thảo ứa ra, cùng với nỗi buồn mênh mang pha trộn thứ cảm giác vừa uất hận vừa nuối tiếc.

∴

Trở ra đường, Bình nhún vai lăm bằm :

— Cái thứ người gì kỳ cục ! Mới trở tới « trình diện » đã làm mặt giận rồi. Mà sao Thảo hay được mình đã về nhỉ ? Chẳng biết giận lấy độ bao lâu đây ? Ồ, chắc chỉ vài ngày thôi chứ gì.

Tuy nghĩ như vậy, nhưng trong thâm tâm Bình áy náy không yên. Thảo giữ một vai trò quan trọng trong đời Bình. Từ nhỏ hai đứa đã thân nhau, quấn luyến nhau như hai anh em. Bây giờ, đối với Bình Thảo là nguồn an ủi độc nhất.

Anh thầm bảo :

— Mình sẽ viết cho Thảo mấy chữ đề Thảo hiểu và đừng giận nữa.

Trước khi về nhà Bình tạt vào hiệu sách, mua một tập giấy, định đến tối yên ắng sẽ viết cho Thảo. Sau đó Bình tính nhẩm số tiền còn lại. Anh vỗ túi :

— Thôi, tiêu pha thế này đủ rồi. Còn phải để dành xài cho tới tuần lương sau, kéo có bữa nhịn đói thì khờ !

Bé Hạnh đón Bình với những tiếng reo cười làm anh tạm quên nỗi buồn về Thảo. Anh mở gói quần áo ra :

— Nào, để anh mặc áo mới cho cưng nghe. Cui anh mua có đẹp không này ?

Ông Cả ngừng việc, đứng ngắm bé Hạnh mặc áo mới mỉm cười khen :

— Chà, con nhỏ có áo mới nom xinh tề.

— Cháu tính sắm sửa dần cho nó có đủ quần áo thay hàng ngày. Trong buồng cháu có một cái thùng gỗ, bác sửa cho nó làm cái tủ đựng nhá.

— Để mà, đem ra đây tao làm ngay cho.

Trong lúc ông Cả bận biến chế cái thùng gỗ thành tủ chứa đồ cho bé Hạnh, Bình bồng bé vào buồng riêng cho nó chơi. Anh mở cánh cửa sổ nhìn ra một mặt phố có những mái nhà cái cao cái thấp đang úa vàng dưới ánh hoàng hôn. Những mái nhà này đối với Bình là hình bóng của thời quá khứ. Có cái lợp ngói màu đỏ đã xanh rêu, có cái mọc cỏ trên mái xối, giữa nua cũ kỹ giữa những mái tôn, mái phíp mới được dựng lên. Bình bồng nhớ đến lớp người đã khuất, đến cụ Lâm, đến bà ngoại Thảo, rồi đến lớp người hiện tại đang góp sức biến đổi bộ mặt của Ngã ba ông Tạ.

Bé Hạnh bò đến chân Bình đập đập vào ống quần của anh. Bình cúi xuống xoa đầu nó :

— Bé ngoan nhé. Rồi anh sẽ làm việc nuôi bé. Bé sẽ có quần áo đẹp mặc và khi nào bé lớn anh đưa bé đi chơi sở thú.

Nói với bé Hạnh, Bình lại nhớ ngay đến Thảo. Anh bỏ bé Hạnh đó, ra bàn lấy giấy viết thư cho Thảo.

Viết lách đối với Bình là một việc khó nhọc. Anh hơi bút, dậm chân mấy lượt mới viết được mấy dòng. Thư Bình viết như sau :

Thảo mến

Bình biết là Thảo giận Bình, vì bữa ở quê lên Bình đã không lại thăm Thảo ngay. Tại Bình có việc bận quá. Bình muốn kể cho Thảo nghe hết mọi chuyện. Vậy Thảo trả-lời cho Bình nhé.

BÌNH

Viết xong, Bình ngừng đầu lên bổng nhẩn mặt kêu trời ! Bé Hạnh vỗ được ống kem đánh răng dành cho Thảo nghịch làm sao mà dính be bét cùng người.

Bình vội giăng lấy thì ống kem đã bị rách nát, nên nhăn nhó :

— Khô quá, mày làm hại tao rồi !

Lau chùi cho bé Hạnh xong. Bình cầm vỏ ống kem rách ném ra đường mà lòng thấy xót xa. Anh than :

— Thật uổng quá, Thảo ơi !

Lá thư của Bình không có hồi âm. Bình không biết Thảo nghĩ ra sao, chỉ giận sơ sơ hay ghét mình thực sự, nên tuy muốn gặp Thảo mà Bình ngại ngần không dám lại tiệm giặt. Tuy không đến, Bình vẫn giữ trọn vẹn cảm tình đối với Thảo, mong được trò chuyện cởi mở với cô bạn gái.

Hôm sau sáng chúa nhật, trời thật đẹp. Bình nghĩ đến buổi vui chơi với chúng bạn ngoài bãi đá bóng mà thấy ngứa ngáy cả chân tay. Nhưng hôm nay lại là phiên Bình phải giữ bé Hạnh. Ngày thường trong tuần, ông Cả đã phải giữ nó rồi. Chẳng lẽ ngày chủ nhật, Bình được nghỉ ở nhà, lại không trông đỡ cho ông rảnh rang nghỉ ngơi đôi chút. Bé Hạnh đang chập chững tập đi. Nó ngã luôn, mỗi lần ngã lại òa lên khóc, nên chần nó quả là mệt.

Thấy Bình cứ quanh ra quanh vào, ông Cả hắt hàm hỏi :

— Trời tốt thế này, không đi chơi à Bình ?

— Dạ không. Bác đi đâu không ?

— Chân tao khắp khểnh thế này, đi đâu cũng ngại, chỉ thích ở nhà. Cậu có muốn đi chơi cứ để con Hạnh đấy, bác trông cho.

— Nhưng bác đã phải coi nó cả tuần rồi. Bữa nay đến lượt cháu coi đỡ cho bác

— Thôi, cứ đi mà chơi với các bạn. Bác ở không cũng buồn, để bác hủ hỉ với nó cho vui.

Ông Cả nói thật tình. Hơn bốn mươi tuổi đầu, vì cái tật ở chân, ông mới phải sống quanh quẩn một chỗ. Trước kia trong đời quân ngũ, ông đã không tính đến chuyện lập gia đình chỉ mãi vui với cuộc sống tập thể. Bây giờ ở chung với Bình, ông mến Bình, thương Bé Hạnh, coi căn nhà này như gia đình của ông. Bình mừng rỡ :

— Thật nha bác ?

Ông Cả cười :

— Muốn đi chơi bỏ mẹ đi còn hỏi mãi. Thôi "đồng" cho rồi cậu!

Bình nhắc bổng bé Hạnh đặt vào tay ông Cả, hớn hỏ nhảy chân sáo ra đường. Anh nghĩ đến Thảo, mong được gặp Thảo ở ngoài bãi đá bóng, vì Thảo biết chủ nhật nào Bình cũng ra đây chơi với các bạn.

Sân bóng là bãi cỏ rộng gần đường cái vào thành phố. Các bạn của Bình đã có đủ mặt ngoài bãi. Nhìn quanh không thấy bóng Thảo, Bình ấm ức nhảy vào sân, chơi với các bạn như điên.

Giờ nghỉ Bình tìm Giang, một bạn thân nhất đi uống nước mía. Giang người phục phịch cao lớn nhưng tính tình hiền hòa như con gái. Giang vỗ vai Bình :

— Sao bỏ về quê lâu thế, tưởng bắt rề ở dưới đó rồi!

Bình đùa lại bạn :

— Tớ tính ở lại làm vườn luôn, nhưng nhớ cái "bản mặt" của cậu, và nhớ Ngã ba ông Tạ quá xá, mới phải mò lên.

Giang làm thợ máy trong một xưởng sửa chữa xe hơi, quanh năm ngửi toàn mùi dầu mỡ, nên anh nói :

— Ở... phải tớ thì tớ ở lại làm vườn có lẽ khỏe hơn.

— Nhưng cậu không phải là tớ, nên cậu chẳng biết mốc xá gì.

Giang thộn mặt. Bình cười trêu bạn :

— Tại mày ngu quá nên không giống tao.

Giang cung tay phùng mang :

— À, thẳng lão quá. Bảo tao ngu há!

Bình gật :

—Ừa!

Hai đứa xông vào nhau vật lộn trên sân cỏ. Vừa lúc ấy chị em Huệ đi qua. Bình vội buông tay bảo bạn :

— Thôi, đùa thế đủ rồi. Con Huệ kia. Đề tao lên hỏi nó cái này.

Giang lồm cồm đứng lên chạy theo Bình lên mé đường :

— Ê, có thấy Thảo đâu không?

Nghe Bình hỏi đến Thảo, Huệ tỏ vẻ bức tức :

— Hồng biết!

Nói rồi Huệ vùng vằng đi luôn. Con Lan, đứa em gái của Huệ nán lại phía sau mách nhỏ Bình :

— Hôm nọ chị Huệ bị chị Thảo tát cho đấy.

— Cho đáng đời ! Giọng giận dữ của Bình làm Lan hoảng sợ bỏ chạy theo chị. Giang biết rõ sự thân thiết giữa Thảo với Bình, nên nói :

— Tao dám chắc con Huệ đã chơi xấu vụ gì rồi đây.

— Đề tao hỏi cho biết, mày cứ ở đây đi, chờ tao.

Chị em Huệ đứng đợi xe buýt ở trạm xe gần đấy. Bình đến, sừng sộ hỏi Huệ :

— Giữa cô với Thảo, có xảy ra chuyện gì thế ?

Huệ giương cặp mắt bối rối nhìn Bình rồi cúi mặt đứng yên.

Con Lan ra về bênh chị :

— Tại chị Thảo tát chị Huệ chứ !

— Vì sao cô bị Thảo tát. Cô đã nói gì với Thảo, hả ?

— Tôi chỉ bảo là anh nuôi mèo... mà nó tát tôi.

— Cô nói với Thảo hồi nào ?

— Bữa tôi mua hộp anh hộp sữa đó.

Bình hiểu ngay vì lẽ gì bị Thảo giận. Anh dậm chân nói

— Hèn chi !

Và chỉ vào mặt Huệ anh hằn học thốt :

— Đồ khỉ !

Rồi Bình quay xuống bãi với Giang, mặt buồn thiu.

Buổi chiều, ông Cả thấy Bình trở về với nét mặt rầu rầu, ông không hỏi han gì cả chỉ trao bé Hạnh cho anh. Bình tươi tỉnh lại dần, cười khúc khích vì bé Hạnh cứ nhè mũi anh mà ngoạm. Ông Cả bảo :

— Cậu thử đặt nó xuống đất mà xem.

Ông rút trong túi ra một củ cà-rốt có buộc sợi-dây đưa ra dứ dứ trước mặt bé Hạnh. Bé nhồm người đứng lên, hai tay chơi với về phía củ cà-rốt đỏ và vừa nghiêng ngả bước những bước chập chững, vừa cất tiếng bi ba bi bô.

Bình hoan hỉ kêu :

— Ồ, nó đi được rồi.

Như đề cò võ, cho bé Hạnh anh vỗ tay đôm đốp đánh nhịp bước đi của nó. Đang vui bỗng có tiếng đập cửa liên hồi. Ông Cả sảng giọng nói lớn.

— Ai đập cửa nhà người ta như đập trống trận thế hả ?

Người bên ngoài đáp :

— Tui đây !

Nghe giọng nói, ông Cả hơi chột giá :

— Bà Ba đó hả ?

— Phải,

Rồi bà xô cửa bước vào.

Bà Ba được cả xóm gọi đùa là bà Ba Béo — bọn trẻ tinh nghịch còn thêm : ... bán bánh bèo, bị bắt bỏ bót... ba bốn bận ! — vì người bà mập mạp, tròn quay. Ông Cả đôi khi gặp bà qua cửa, nổi máu ba gai của một vị cựu chiến binh thường lấy kiêu đề trêu bà. Tỉ dụ như :

Người đâu nhan sắc dễ coi

Thoạt trông những tưởng... cái thùng tô-nô

Ông giảng nghĩa cho Bình nghe rằng : « tô-nô » là cái thùng đựng rượu. Rồi hai bác cháu cười với nhau.

Nhưng bà Ba rất xuề xòa. Bà không giận ai bao giờ. Chỉ phải cái bà nói rất nhiều. Gặp ai là bà nói liên tu bất tận. Bởi thế khi bà xô cửa bước vào, cả hai bác cháu Bình đều ngán, ngán mặt nhìn nhau.

BÍCH-THỦY (Còn tiếp)

MÀU KỶ-NIỆM

TIẾP TRANG 30

những cái đó mới khỏi tầm thương. Tại bạn bảo Phương không thực tế, chúng nó đâu hiểu tại sao và không bao giờ hiểu được.

Người ta thường tiếc thương kỷ niệm vì nó đánh dấu chuyện ngày xưa, mà ngày xưa bao giờ cũng đẹp vì thời gian qua đi không một lần trở lại. Như nỗi nhớ thương sâu đậm của Phương cho tháng ngày cũ vậy :

Vùng kỷ niệm chừ đây mình nắm giữ
Sống trong tâm bằng khúc hát tình
thương

Cho hôm nay dù ngăn cách đôi đường
Niềm nhung nhớ vẫn tìm về ray rứt...

KIM-DAO-PHƯƠNG

★ Hè già biệt

Tiếng ve khắc khoải buông mảnh,
Phương sầu nghiêng bóng âm thanh
về vời

Cục đầu, thương tiếc tuổi đời,
Nhớ thương trường cũ buồn vơi mạch
sầu

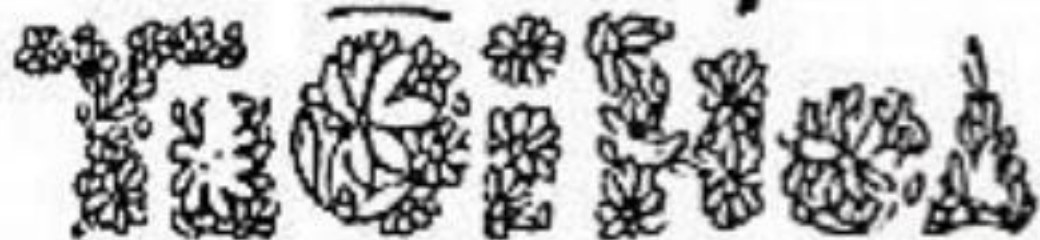
Ba tháng thương nhớ vì đâu,
Màu hoa Phương thắm bên cầu nhớ
thương.

Xác hoa nhuộm thắm sân trường
Mùa chia tay đến vẫn vương lệ nhòa

Lòng không hoang lạnh tha ma,
Ve gầy buông những lời ca gọi hồn

Nguyễn-ngọc-Ẩn

Vườn Thơ

QUYÊN-DI phụ-trách

MỘT làn gió nhẹ thoáng qua, mấy cánh hoa đỏ lặng lẽ rời cành, đưa đưa trong gió, một cô học trò nhỏ đón lấy những cánh phượng ấy với một dáng điệu vô cùng âu yếm. Đó là một trong những hình ảnh sống động nhất của mùa hè :

Học về trên lối đường chiều
Phượng rơi ngập nón, nói : « yêu em
nhiều »

Em cười : « Chi đó mà yêu,
Tui đây xấu chứ mỹ miều chi mô »...
Giọng hồn (Uyên Giao)

Nhắc đến Phượng, người ta nghĩ ngay đến giới học trò, cái đó cũng không lấy gì làm lạ, vì phượng và học trò có một mối tương quan khá mật thiết. Mỗi lần loài hoa đỏ ấy xuất hiện thì như báo hiệu một cái gì thay đổi của đám người cấp sách, cái thay đổi đó là chúng ta sắp... nghỉ hè. Kiểu báo hiệu ấy trở thành quá quen thuộc :

Phượng đã nở, ve sầu lên tiếng gọi,
Giờ chia tay thôi đã đến nơi rồi...
Mùa phượng thắm (Mây Tha hương)

Thấy cánh phượng, nghe rõ tiếng ve, ai cũng biết mùa hè lại trở về sau những tháng ngày vắng bóng :

Tôi thấy mùa hè rải rác trên cây cỏ
Tôi thấy nắng hồng chết đuối ở trong
mây
Tôi nghe loài ve réo gọi tận phương
này
Tôi nghe tiếng lá chuyển mình bên xóm
hạ

Hoa rộ rã lên cái chân đàn bướm lạ
Mây kéo nhau về rồi lại rủ đi xa
Con sáo buồn, không chen chúc với màu
hoa
Đàn sỏi đá còn lang thang trên sân
vắng...

Hiện diện một mùa hè
(Yên Lam Sơn Từ —
hút nhóm Mây trời Việt)

Mong đợi mãi, bây giờ hè về rồi
đó, thi nhân vội vã vác giấy vác bút
ra ghi lại hình ảnh mùa hè :

Giờ đây nắng tắt về chiều
Vàng hanh theo gió, mỹ miều trong tôi
Chừ đây phượng thắm khung trời
Đáng hoa khoe sắc vẽ vờn đáng hoa
Từ cao vọng nhịp ve hòa
Tịnh cô trường cũ trở mùa biệt ly.
Mùa Phượng (Đơn hồng Sa)

Khung cảnh mùa hè có một cái gì
quyến rũ làm ta cảm thấy vui vui khi
nhìn nắng hạ trở về :

Nắng gắt lắm, ta mừng khắp khắp
Ôi màu phượng đỏ thắm sân chơi
Trên cành ve say sưa hòa nhạc
Trưa hè không có gió lá loi...

Mùa hè đến (Phước Tâm)

Người học sinh vô tư bao giờ cũng
yêu mùa hè, và nhìn hè qua những
hình ảnh rộn rã vui tươi :

...Trường tôi rộn rã tiếng cười
Hè về phượng nở muôn người hoan ca
Sân trường đầy những cánh hoa
Đỏ tươi màu máu, chan hòa khắp sân
Hè ơi, hè hãy đến gần,
Đề ta ôm ấp làm thân với hè.
Hè về (Si-Trung)

Tất cả những nắng vàng, phượng
đỏ, ve buồn hợp lại, đối với chúng ta
có lẽ vẫn không phải là mùa hè, nếu
chúng ta không... nghĩ hè. Chỉ cái
thay đổi to lớn ấy, chúng ta mới
thấy mùa hè có cái ý nghĩ riêng của
nó, và có nghĩ hè chúng ta mới sửa
sọan tâm tình để đón hè ; có người
đón hè với một tình cảm vô cùng hồn
nhiên, ngây thơ :

Hè về mây trắng lên cao
Ve kêu tám hướng con nào của em ?
Trường yêu bạn mến êm đềm
Em xa tất cả, tay mềm bắt tay
Phượng tung hoa đỏ em say
Say theo sóng biển, say ngày về quê.
Niềm say mùa hạ (Hà Linh San -
Thi Nhóm Khối Đen)

Niềm vui bông bột ấy không thể
nào giữ kín trong lòng, nó bộc phát
ra ngoài thành những lời kêu gọi
mọi người hãy cùng vui lên :

Vui lên đi hỡi đàn chim bé nhỏ
Ngay bãi trường đã sắp đến rồi kia
Tuổi hoa niên không có sự chia lìa
Chỉ biết sống để vui đùa ca hát...
Vui lên đi (Vũ Chính - Thi Ca Sông Vãn)
Hè đến thì vui thật, nhưng chắc
chắn sẽ có những lý do khiến niềm
vui không trọn vẹn.

Hai đôi mắt đồng nhìn nhau lưu luyến
Sẽ ngậm ngùi khi sắp phải xa nhau

Bạn, Thầy, Cô đang trò chuyện lao xao
Như ghi lấy bóng hình ngày cách biệt...
Mùa Phượngthăm (KLG Mây Tha Hương
Hiện diện mới)

...Phượng về là lúc chia tay
Phượng về là lúc xa thầy thầy ơi
Phượng về xa bạn khắp nơi
Phượng về đau xót thân côi thoáng
buồn...

Phượng về (TIEN Thương Nam Hoài)

Những cảnh chia ly ấy làm cho ta
thấy nao nao trong lòng và nảy ra
những vần thơ sầu :

— Hoa hè nhàu nát lòng tay
Nguyên soạn áo trắng tình ngay học trò
Còn đây đôi bóng lệ mờ
Chuyện xưa thôi bước thẩn thờ gót
chân...
Đôi bạn mùa hè (LÀ Xuân Quân)

— ...Ai từng nhật cánh phượng, màu
Mà lòng không một nỗi sầu vãn vương
Ngày mai trên vọn nẻo đường.
Ngỡ ngàng trông mặt bạn đường hân
hoan...
Mùa phượng (Thu Lan)

Nghĩ hè vui thật, nhưng phải xa
khung cảnh lớp học đầm ấm, ai lại
không buồn :

Thôi nhé xa rồi tam 8 ới
Nhớ ngày khai giảng nhớ chơi với
Giờ đây mau quá tàn niên khóa
Kể ở người đi lưỡng ngậm ngùi...

Thôi Nhé (Nguyễn Văn Vành - Văn-ngộ
Hiện diện mới)

Có những đôi bạn gần nhau suốt cả
niên khóa, hôm nay bãi trường lòng
cảm thấy nao nao, buồn nuối tiếc :

VƯỜN THƠ

Hai đứa bước song đôi về phía công
Gió lay cành phượng vĩ rụng hoa tươi
Tôi cầm lên chợt thoáng về ngắm ngời
Hai đứa đứng lặng nhìn hoa phượng
vĩ...

Phượng vĩ (Hà Lệ Anh)

Mà không buồn sao được khi nhớ
đến những kỷ niệm êm đềm trong
quá khứ :

...Mới ngày nào bờ ngõ nhìn nhau
Khẽ mỉm cười duyên rồi cúi chào
Bây giờ tình ta tha thiết quá

Mãi mãi thắm tươi, chẳng lạt màu
Nỗi buồn hoa phượng (Thúy)

Có những kỷ niệm mà mỗi khi nhắc
tới ta cảm thấy đẹp như thơ :

Nhớ ngày xưa hai đứa bước chung đôi
Dù xanh nón trắng giành hoa cánh đỏ
Tung rồi nhặt... tạo màn hoa chắn gió,
Màn hoa mềm nên cứ phất phơ bay
Mình nhìn theo lòng thấy ngất ngây say,
Ôi, sắc đỏ ! Đẹp làm sao sắc đỏ...

Cánh đỏ ngày xưa (Chim ngàn)

Những con người nặng tình cảm,
rong giờ ly biệt không thể nào thản
nhiên như những người khác, vì kỷ
niệm lúc nào cũng như ám ảnh trong
tâm hồn :

...Biết bao kỷ niệm lâu nay

Nhớ ghi cho trọn vào ngày hân hoan
Mọi người cười nói oang oang
Riêng mình lại thấy bàng hoàng xót xa...

Vui gì trong buổi đám ma

Tiến đưa kỷ niệm lùi xa tít mù...

Nói với bé (Huyết phượng Tâm)

Những kỷ niệm êm đềm đó, ai cũng
muốn ôm giữ mãi, nên mới có sáng

kiến lập ra tập lưu bút, nơi đây tập
hợp mọi giọng nói, mọi khuôn mặt
mến yêu ;

...Từng trang lưu bút thấm mực xinh
Những dòng chữ nhỏ đượm chân tình
Cùng bao khuôn mặt nghiêng lẫn đứng
Bao phủ lên trang giấy trắng tinh...

Buổi học ngày hè (Trần Giang)
Bút Nhóm Năng Việt

Vì phải xa bạn bè, nhiều bạn đâm
ra ghét mùa hè, và giận cá chém
thớt, mới mắng cho những vật biểu
hiện của mùa hè một trận :

...Ve ơi ve hát làm chi ?

Phượng kia đua nở làm gì hờ hoa
Sầu thương vương vấn lòng ta
Bao ngày gặp gỡ giờ xa bạn bè...

Mùa phượng chia tay (Ng.-Anh-Dũng)

Ấy vậy mà ve, lại được nhiều bạn
nâng niu âu yếm và xem đó như
những kỷ vật nên thơ :

...Ép cánh hoa thắm đỏ

Bắt thêm mấy con ve

Làm quà cho cô đỏ

Trong những tháng nghỉ hè.

Mùa Chia Ly (Trần Vĩ)

Trong lúc ngoài sân những cánh
hoa vẫn lặng lẽ rơi và trên cao ve
ran tám hướng thì khung cảnh học
đường mới vắng lặng làm sao !

...Cổng trường im khép kín

Đàn chim nhỏ tung bay

Ôi còn đâu giây phút

Vui say bên bạn thầy...

G iờ lạ từ (Thi Thảo)

Nếu ai chịu khó quá bộ vào thăm
lớp cũ, sẽ thấy một khung cảnh u
buồn :

...Lớp học bàn ghế trống
Buồn dâng rộng mênh mông
Đông đây — mấy ngày trước
Mà giờ còn trống không...

Mùa chia tay (Trần Vi)

Đám học trò đã lìa xa mái trường,
giã từ sách vở để về quê với những
thứ vui mới, thì vị hơn công việc
ngồi nghe giảng bài trong lớp ;

— ...Lòng em rộn rã bồi hồi
Về quê bắt nhái giăng mỗi thỏ câu
Chiều chiều em lại cười trâu
Trông đàn chim lạ từ đâu đón chào
Sáo diều vi vút lên cao,

Tre già lả ngọn lao xao gió chiều
Hè Về (Nam Chi)

— ...Văng trắng trên ngọn phi lao
Ao sâu ta tắm muôn sao thỉ thăm
Ngoài kia tiếng sóng rì rầm
Trời cao thăm thẳm trăm ngăm bóng đỏ
Zang vang tiếng hát câu hò,
Những ngày lưu luyến bên bờ sông
Hương

Hè Về (Hoài Lệ Từ — Bút đoàn Bùng Sáng)

...Đêm về trăng hiện lên khơi
Mắc vào khóm trúc tuyết với làm sao
Thôn quê tươi đẹp biết bao
Nghỉ hè vui vẻ hưởng bao gió lạnh.
Hè về thôn dã (Yến giao Phương)

Nhưng hè năm nay có những cậu
thư sinh không được cùng các bạn
hưởng thú vui nơi miền thôn dã, họ
đã ra đi, có thể nói là vĩnh viễn rồi

mái trường thân yêu, cởi bỏ tấm áo
học trò để đón nhận lớp áo chinh nhân;

...Kiếp thư sinh xin từ đây vĩnh biệt
Mộng ngày xưa anh hẹn lại mai sau
Mùa hè đi hoa phượng đỏ u sầu
Bay khắp nẻo tiền anh về biên giới
Chiến tuyến chiều nay sừng găm vang
đội

Máu địch thù loang thắm nhuộm rừng
hoang
Máu chết chóc như phượng đỏ trường
làng

Làm anh nhớ những mùa hè năm cũ...
Hè Kỷ Niệm (Thế Hùng)

Đề kết thúc vườn thơ lần này, QĐ
đưa ra hai thái độ của giới học sinh
đối với mùa hè :

...Phượng ơi mi hãy đi đi
Đề ta khỏi nói lời chi nặng nề
Miễn sao cùng bạn để huê
Thì ta không ghét, ta thề với mi.
Chia tay mùa hè (Lan Anh)

Và :

...Ước gì ngày tháng chớ qua mau
Đề hạ còn đây vẫn rạt rào
Nếu lá vàng rơi mùa thu tới
Cảm hoài xao xuyến dạ nao nao.

Mùa phượng vĩ
(B.H. Nghiêm-lệ-Quang)

Cả hai đều có một lý lẽ riêng để
nói lên như vậy. Còn bạn, bạn chấp
nhận thái độ nào ?

QUYÊN-DI

Đề tài Vườn Thơ kỳ tới :

Bạn ở miền nào cũng được, bạn thuộc phái nam hay nữ ờng chẳng sao, bạn cứ
viết về lại khung cảnh buổi sáng nơi bạn ở và cái cảm nghĩ của bạn nảy sinh vào lúc
này.

XEM TRANG 51

Tôi đang gặt gà gặt gường, ngáp lầy ngáp đề trước quyền vớ toan và chồng sách. Gớm ! Bài toán đại số này sao mà khó thế ! Chợt tiếng tụi em tôi đằng sau nhà reo vang : « A ! A ! Chị Thanh đi chợ mua vịt về. Ô ! Vịt con xinh quá... Con này của em... Con này của em... »

Cơn buồn ngủ, chán nản bỗng dừng bay mất hết. Tôi vừa toan vùng dậy chạy ra xem thì tự chủ được, ngồi ngay lại. Có phần của mình mà, lo gì ! Chúng tôi đưa nào cũng gửi tiền chị Thanh mua dùm sáng ngày trước khi chị đi chợ — Mình phải tỏ ra mình là người lớn chứ, đâu còn nhỏ nhắn gì như con Loan, thằng Sơn, thằng Phú, con Vân nữa. Dù sao cũng đường đường là một nữ sinh đệ ngũ. Nhưng bụng thì nghĩ vậy mà chân tôi cứ muốn chạy bay ngay ra... Lúc này thằng Phú con Vân vừa lại đèn quấy rầy, tôi nổi cáu nạt chúng ; giờ mà cũng chạy ra reo lên, vui thích như tụi nó thì chẳng hóa ra ngang hàng chúng hết sao ! Vừa may quá, thằng Phú con Vân nhanh nhẩu chạy bay vào kêu vang :

— Chị Liên ơi, ra xem vịt con đẹp ghê lắm cơ !

— Mau mau...

— Im đi ! Làm gì mà ồn vậy ! Có để yên người ta làm bài không ?

Không buồn để ý đến hai khuôn mặt ngây thơ vui vẻ đã xịu xuống, tôi đứng dậy thông thả nới gót chúng... Những tiếng chiêm chiếp đưa rõ dần tới tai tôi. Chị Thanh đang đứng rải cơm nguội miệng mỉm cười. Tụi em tôi vây chung quanh... Giỏ không đựng vịt nằm

BẦY VỊT CON

ngã nghiêng bên bàn đồ ăn, con Vện đang hình mũi đánh hơi mùi thịt tươi quanh lân...

— Chị Thanh kia ! Để giỏ đồ ăn đấy chớ ăn sao ?

Nghe tôi la, chị giật mình quay lại xua con Vện đi, bỏ đàn vịt, xách lân đồ ăn vào bếp. Tôi xà xuống thế chỗ chị Thanh :

— Bầy vịt xinh quá nhỉ !

Đàn vịt đúng mười con, con nào con nấy to bằng nắm tay, nở cũng

được mười ngày rồi. Chị Thanh lựa sao mà khéo thế : từng cặp từng cặp đồng màu riêng biệt : cặp đen tuyền, cặp đen pha vàng, cặp thì xám xịt ; ồ, hai con vàng mượt mới đẹp làm sao ! « Tao lấy hai con này ! » Không chần chờ tôi chọn hai con ấy... Bọn em tôi nhao nhao lên phản đối :

— Không. Của chị Liên cặp đen kia.

— Cặp vàng ấy của con Vân đấy!

— Nó em út nên được ưu tiên — thằng Sơn thêm.

Tôi không chịu thua :

— Tụi bây biết gì. Tao ưng lấy hai con này đây. Làm sao ?

— Mà chị Thanh cho con Vân. Đáng lẽ em được trước cơ ! — Con Loan chả chịu.

Thằng Sơn sừng sộ :

— Chị lớn rồi mà dánh.

— Im đi ! Tao muốn cặp vàng — Tôi tức quá.

— Chị độc tài !

— Của con Vân !

Thằng Phú quát giã tôi cái nạt ban nãy. Tôi tức quá vừa giáng tay.. thì má tôi sưng đỏ kíp trông thấy:

— Liên ! Mày lớn rồi mà như trẻ nít thế ? Con nào chả được. Của con Vân, mày có muốn thì đồ nó từ tổ nó nhường cho chứ !

Tôi liền xuống nước đồ con Vân cho được cặp vịt vàng để trả thù tụi con Loan, Sơn, Phú đang nhìn tôi thích thú vì tôi bị má la...

— Vân nhé, cho chị nhé... Rồi chị cho trái ổi đẹp lắm... Cặp đen đẹp hơn : mỏ đen chân đen, trông

giống như là hiệp sĩ thời xưa chị hay kể cho Vân nghe đó !

— Ờ ! Ờ ! Chị Liên nín.

— Đừng đòi Vân.

— Đừng đòi Vân.

— Em hông đòi — Con Vân được thề, phụng phịu lên nước.

— Tụi bây im không ! — Tôi nôi cầu, song kiên nhẫn — Này Vân, đòi cho chị, chiều chị dẫn đi dạo mát.. Cặp đen đẹp hơn nhiều !

— Đẹp sao chị còn đòi — Con Loan ngắt lời tôi.

Tôi phết vào tay nó một cái :

— Mày có cảm không... Đừng nghe tụi nó Vân !

— Con Liên xấu lắm nhỉ — Má tôi nói.

Nghe đến đi dạo, con Vân thích quá bằng lòng liền.

Bầy vịt con mới về còn đang ngơ ngác trông rõ ra là lũ con lạc mẹ, đứng cả lại một đống với nhau thật sát.. Lát sau thì chúng quen với chúng tôi, bắt đầu tụ tập mổ còm, thỉnh thoảng một vài con chạy đuổi ruồi bành bạch khiến con Vân thích chí cười vang, hớ cả hàm răng sún và đôi má phúng phính hồng hào buộc tôi phải hôn nó một cái thật kêu...

— Bây phải làm chuồng, kiếm chỗ cho chúng ở chứ, cứ ngồi xem mãi cho đến tối à — Chị Thanh nhắc chúng tôi khi chị đang rửa rau.

Thế là chúng tôi để bầy vịt cho hai đứa nhỏ giữ, hí hục hợp nhau kiếm sắt, kiếm lưới, đào đất xây một cái chuồng nhỏ trong góc sân... Khoảng mười lăm phút sau thì

xong. Cái chuồng tạm cho là kiên cố tuy chưa có mái, bốn miếng sắt vít lại thành hình chữ nhật, mèo chuột muốn xực không phải là khó. Chúng tôi bắt từng con bỏ vào trong, lấy cơm nước cho chúng ăn uống tắm rửa. Chúng tôi ngồi say mê hàng giờ, theo dõi từng động tác của chúng, chúng thì nhau mổ cơm, cả chục cái mỏ xinh xắn rà sát đĩa ; chạy đuổi ruồi ; mổ những hột cơm vương vãi trên lưng con khác ; chúng gãi đầu rủa lông tấm ; chúng dầm luôn lên cả đĩa cơm đục ngầu những đất mà chúng vẫn ăn bình thản, loài vật quả có khác

— Chà ! Súc vật khoẻ quá chị Liên nhỉ ? Ăn uống bữa thừa gì cũng xuôi hết, loài người mà thế thì khoẻ quá—Thằng Sơn chợt nói.

— Mày ngu lắm. Con người khác loài vật là ở chỗ đấy—Tôi nói.

— Nhưng mà phải công nhận là loài vật mạnh hơn người—Sơn nói.

— Chúng mạnh thể xác nhưng trí óc ngu dần. Tạo hóa ban cho loài người trí khôn...Thế mới công bằng chứ ! Ở đời có gì hoàn toàn tuyệt đối đâu. Tôi lý luận bắt thằng Sơn phải im. Con Loan bảo :

— Thằng Sơn muốn khỏe cho vào ở chung với vật !

— A ha ! Anh Sơn ở chung với vật—Hai em út tôi reo. Thằng Sơn cãi :

— Nhưng tao có phải là vật đâu Mả tôi xen vào :

— Phải rồi. Nếu Sơn là vật thì tại con là vật tuốt.

Cả bọn cười. Thằng Phú lém lỉnh :
— Và má là vật mẹ !

Tại tôi cười vang. Má nói ôn tồn :

— Ờ. Má là vật mẹ, sinh bầy là vật con, nuôi bầy lớn để bầy kêu má là vật đấy.

Rồi má thêm : « Má chỉ khác vật mẹ là sinh bầy ra mà má nhất quyết không cho ai bắt con má đem đi bán như lũ vật kia »

Chiều tôi đi học về là lại xa ngay bên chuồng vật ; tại em tôi cũng thế, quên cả mọi công việc khiến ba tôi phải đe quật chết hết chúng tôi mới trở lại công việc nhà. « Bầy xem mãi chúng không lên đâu ». Chị Thanh nói vậy. Mà cũng có lý, vì mình cứ nhìn mãi quen mắt đi, không nhận thấy sự tăng trưởng cơ thể của chúng

Tối chúng tôi bỏ đàn vịt vào trong giỏ mây để dưới bếp. Tôi sắp sửa đi ngủ thì nghe thấy tiếng vịt kêu vang cầu cứu ; tôi dẫn đầu bầy em chạy túa cả xuống bếp, mắt tôi thoáng thấy bóng một con chuột cống vọt đi trong đêm tối...May quá chưa hề gì. Chỉ một con bị trầy da chân vì chuột kéo, máu đỏ ối, con ấy chính là con có bộ lông vàng mượt trong cặp vịt yêu quý của tôi. Lũ em tôi phụ tôi lấy thuốc đỏ băng bó cho nó ; và kiếm chỗ để chắc chắn hơn. Trong tiếng chế riều vui cười của bầy em tôi, đàn vịt riu rít như hời hán sẵn đón kẻ cùng giòng máu vừa thoát nạn.....

Băng Tâm,

...CON THỎ RỪNG

TIẾP TRANG 18

Hươu vội bước nói :

— Thôi tạm biệt hẹn kỳ sau.
Tôi có việc cần.

Khoái chỉ thỏ ta cười to. Ngay
lúc đó, rần ta bỏ lại hỏi :

— Anh cười gì thế hở thỏ ?

Thỏ đáp :

— Tôi cười vì nghe người ta
nói anh dài bằng cây gậy này.
Tôi đâu có tin.

Rần phá lên cười :

— Thế mà cũng cười à ? Tôi
còn có thể dài hơn nữa kia.

Nói rồi hần trườn mình bỏ
lên cây gậy. Chỉ chờ có thế thỏ
ta nhảy lại cột chặt và cầm giỏ
chím, bình sữa hươu và cây gậy
rần đến động Sơn thần.

Sơn thần nhìn mọi vật, rồi đến
thỏ tinh ranh và chỉ ngón tay
trỏ lên trán thỏ bảo rằng :

— Đây thỏ rừng ơi, nếu ta
làm cho khối óc mi to hơn thì
ta là một kẻ ngu xuẩn.

Thỏ ngơ ngác hỏi :

— Tại sao thế hở ngài ?

— Tại vì, mới thế này mà mi đã
khôn ngoan xảo quyết. Nếu cho
mi trí khôn ngoan thêm thì mi sẽ
lừa gạt cả ta nữa. Nói xong
Sơn thần cười vang rồi biến
mất. Thỏ ta lúc giện quăng cả
giỏ chím, bình sữa hươu và cây
gậy rần rồi lăn vào bụi nhảy
mất. ●

Không thuộc bài

Hôm qua, lười học bài

Vì thấy bài khá dài

Sáng nay thức dậy trễ

Sách vở để bừa bãi.

●

Đến trường trời xối bóng

Rut rề bước vào trong

Ôn tồn thầy gọi lại

• Chắc con lại chơi rong ? •

●

Sợ hãi em cúi đầu

Đôi mắt thấy thoáng đau

Hỏi • Con thuộc bài chưa ? •

Em cố gắng quết lắc đầu.

●

Bây giờ về chỗ đây

Nổi buồn sự đáng đây

Rồi ba hỏi, nói sao

Về • con số không • này.

Thanh Thủy (T.V.)

●

Hè về

Mừng thay hè đã đến.

Bé tung tung quá đi.

Chín mười ngày nhiều quá.

Tha hồ mà vui chơi

Bé sẽ đi về quê.

Đề hương-thú trong-lành.

Cùng chú cá bắt cua.

Thả diều cùng lũ bạn.

Trong ngọn gió từ-rào

Bé nghĩ-ngợi khoan-khoái

Sau những ngày học tập

Hè về là thế đấy !

Điệp-Thủy-Lý

Hộp thư Tuổi Hoa

NGUYỆT NGÀ (Đà Nẵng) Hà Tĩnh đang vác súng đi quân dịch nên không thể nào có chuyện sẽ lên xe hoa được em ạ. Máy câu đố của em anh sẽ chuyển cho Hà Tĩnh nhờ giải đùm, chứ anh thì chịu.

MỘC LÊ THẢO (Chợ lớn) Đọc thư em xong, anh kiểm soát lại bài đó và cũng muốn «mếu» luôn đấy. Tại người sửa bản in đang trí quên sót mất một đoạn. Còn phải đố gì nữa? Em là em trai của anh mà. Chịu chưa.

BÀNG TÂM (Đà Nẵng) Anh không cười mà còn khen nữa. Bằng chứng là «B.V.C.» đã được chọn đăng ngay trong kỳ này. Tuổi hoa bộ I, II, III, không còn. Truyện tranh loại phiếu lưu mạo hiểm thì được, nhưng kiếm hiệp thì không.

T.T.T. TÂM Em ở gần Tòa Soạn T.H. sao không ghé thăm cáo anh chị. Dĩ nhiên là anh quen chị B. Thủy mới nhờ chị ấy giữ mục Trang các em gái chứ. Chị ấy chỉ lại Tòa soạn khi đưa bài và lấy thư của các em thôi. Cảm ơn em về những lời cầu chúc.

CHÂU HIỀN (Hố Nai) Bài em đã chuyển qua cho Q.D. và T.C. rồi. Số phát hành của T.Hoa em cứ yên chí là rất bảnh, và số tiêu thụ đều hết nhãn đến nỗi nhiều nơi chậm mua là hết. Nhận em làm em đó.

NGUYỄN THỊ THƠ (Gò Vấp) Đã nhận được bài của em. Địa chỉ em hỏi, anh không được biết.

MẠC TRANG LAN (Thị Ngà) Âu cũng dám sắp chữ lộn lăm. Ví dụ Trang ra Thủy, và người sửa bài cũng không đề ý luôn. Chú quá tuổi quân dịch rồi.

HỒNG HẠNH (SG) Chờ đọc bài của em - Lứa tuổi của em rất đông trong gia đình T. Hoa.

KIM MINH (SG) Em khen nhiều quá làm chị B. Thủy ngượng đấy. Bài của em đề anh đọc đã nhé. Và nếu không thấy đăng đừng vội năn nỉ chị đó nghe.

THƯƠNG HUYỀN (SG) Nếu bài em bị thất lạc thì lúc nào rảnh gửi lại anh đọc sau cũng được. Đã ghi tên em vào sổ gia đình T. Hoa.

HOÀI MAI TRÂM (Huế) Bài của em đã chuyển sang cho người phụ trách V.T.T.H. Phải đấy bước đầu có thất bại cũng là chuyện thường. Chỉ nên cố gắng là hơn.

H.P. TÂM (Đà Nẵng) Đừng nên nghĩ những điều như em đã viết trong thư, và cần thông cảm đề khỏi có mặc cảm mình bị «bạc đãi» chứ. Bài «Lý do kỹ thuật» của Hà Tĩnh chưa kịp viết thì anh bị gọi đi nhập ngũ. Hà Châu là một nhà văn đã đứng tuổi. Ông là một trong những người chủ trương tờ T. Hoa nên đã viết bài cho số đầu ra mắt. Vấn đề T. Hoa ra ngoài ấy trề, có lẽ do tình hình thời cuộc gây ra. Ở Saigon và các nơi vẫn có đúng kỳ hạn, chắc em cũng chưa hiểu thấu nỗi khổ tâm của nhà báo với nạn khan hiếm giấy in.

NGÔ NHƯ TRÀ (Đà Nẵng) Đừng thất vọng và vội thất vọng em ạ. Anh hiểu rõ tâm trạng của người gửi bài, mong tin lắm. Nếu bài được chọn, rồi sẽ đến lượt đăng mà.

TRẦN THOẠI (Đà Nẵng) Em không cho anh biết đầu đề bài em gửi hôm 18-3 nên không kiểm lại được là nó có tới hay không. Đồng ý với em là khi gửi bài khỏi cần kèm thư xá giao.

NGUYỄN TÙNG (Đà Nẵng) Truyện «Thằng Đền» hay lắm, nhưng bi đát quá em ạ. Cuộc đời nhiều lúc đã buồn rồi, vậy không nên tô đậm thêm nữa. Viết cho anh truyện «Thằng Đền» khác nhé. Cảm động thì được nhưng đừng bi thảm nghe em. Thư trước của em, anh đã trả lời ở số 43.

THƯƠNG HOÀI NAM (Chợ lớn) Không sợ lật đồ dầu. Có dịp đi qua cứ ghé vào thăm anh.

UÔNG HOA (Huế) Chờ bài và hình của em. Bài về vừa gửi được lắm, nhưng hơi rậm nét. Gửi lời thăm Kim Huế và Kim Dao Phương hộ anh.

VHƯ LIÊN (Huế) Hai bài của em đã chuyển sang cho mục Vườn thơ.

NGUYỄN MINH DUỆ Em cứ gửi bài về. Anh sẽ chuyển cho người giữ Vườn thơ.

BÉ KHANH (Sai gon) Bé viết thư chỉ đề làm quen thôi, nên anh cũng đáp lại đề làm quen với Bé đấy.

VÂN SƠN TỰ: Đà Nẵng. Thư em viết vui và gầy gọn lắm. Anh sẽ đặc biệt lưu ý đến những đề nghị của em. Riêng về điều 3, báo T.H ra Đà Nẵng trễ anh nghĩ vì hoàn cảnh hiện tại gây tráo trở chữ T. H bao giờ cũng được gửi cho độc giả ở xa mấy ngày trước khi phát hành ở Saigon.

ĐẶNG MINH THOẠI: Cần Thơ: Đã gửi số 37-38 cho em rồi. Họa sĩ ViVi đúng là người em nói. Chắc có quen hả. Lại Ông Bưu Điện làm trễ rồi đó. Báo gửi cho độc giả dài hạn vẫn được gửi đi sớm hơn, trước ngày phát hành cơ em ọ.

NGỌC HỒ: Nha Trang: Bài em đã chuyển sang M.V.C.B. Tường Hoa bạn của Thương Việt Phương hỏi thăm em đấy. Cho họ địa chỉ của em đi.

HU HẰNG HẠNH:Đalat: Bài em đã được trao cho anh Q. Đi rồi. Thư hò ngộ lắm nhé được rồi.

PHAN MỸ NƯƠNG:Đalat: Không giận gì các em cả đâu. Bài gửi về nhiều lắm, cho anh có thì giờ đọc đã chứ.

PHẠM V SƠN: Qui Nhơn: Máy câu DZIC DZẮC của em trống cả nhưng tới trễ quá nên số báo có đăng giải đáp và kết quả đã phát hành rồi.

CÁC EM: THANH HÀ: Nha trang: NGUYỄN VĂN VÊNII, TRẦN THỊ BÍCH THỊNH, LÝ THỊ PHƯƠNG LIÊN, TRẦN THỊ HẬU Sg, HOÀI SƠN Sg ĐIỆP THÙY LY Phú lâm, KIỀU LỆ QUYÊN Hưng Phú, TRẦN NGÀ Đồng Hà, NGUYỄN HOÀNG TRÚC Huế, ĐOÀN THỊ THU Huế, NGUYỄN VĂN HOÀNG Đà Nẵng, MINH HƯƠNG và THU SƯƠNG Huế NHÓM TRƯỜNG NGŨ Huế CẨM ANH Huế HOÀI THIÊN THỊ Huế, BẢO PHƯỚC (Nha Trang) HOA CỎ ĐƠN 47 Gia định MK2 Gia định VŨ KHUÊ HUỖN Gia định.

Chúc lòng nhận các em trong gia đình Tuổi Hoa.

Thân mến.

TRƯỜNG SƠN

BÀI NHẬN ĐƯỢC

Trần thị Kim Liên (2) Nguyệt Nga, Trần thị Sương Thanh, Băng Tâm (2) Hoa cô Đơn 17 Đoàn triệu Thương Huyền, Lê xuân Quân, Trần đức Đạt, Song Thu, Mộc Thu, Nguyễn văn Hoàng (2) Nguyễn Minh Minh, Trần Ngà, Mộc trung Lan, Kiều Thanh, Thanh Thủy Tiên, Trần thị Cẩm Anh, Nguyễn thị Thơ, Tô từ Thừa, Nguyễn thị Trứ, Mộc lá Thảo, Lương thanh Bình, Trần mộc Khôi (2) Thái Quan, Phương Hoàng (2) Hải Sơn, Nguyễn hữu Trục, Hoài nguyên Hoài, Lan Chi, Lâm văn Vạn, Yên Lam Sơn Tử, L.T. Minh Phương, Nguyễn văn Đức, Hà thúc Khôn, Lê Quyên. Hoài Sơn, Trần công Chánh, Mây thơ Hương, Nguyễn thế Hội, Quốc Khanh (2), Nguyễn anh Dũng, Điệp thủy Ly, Tạ ngọc Tuấn, Thương nam Hoài, Hà linh Sơn, Trần Thọai, Trần thị Hậu (2), Nguyễn hữu Trục (2), Thu hoài Thu, Ngô như Trà, T.L. Phạm văn Trục, Nguyễn văn Vên, Tứ Hải, Nguyễn vịnh Thỉnh, Thảo Long, Trần thị như Hoa, Đoàn thị Thu, Vũ khue Huyền (3), Trần thị Thúy Lan, Oanh Vũ, Lynch Hà, NT. Lê Vũ, Mai hữu Đức, Như Liên, Nguyễn thị Thơ, Ngõng Chuyển, Bích Thảo, Nguyễn thị Lan (2), Hương kim Long, Thúy. Võ ngọc Bưu, Thương việt Phương,

Lần về phép trước, Hà tôi có « hứa chắc » sẽ có Dzic Dzác xuất hiện lại trong số 40 hay 41. Không dè, khi trở lại Trung Tâm, Hà được gọi đi học một khóa huấn luyện đặc biệt. Ngày học 9 tiếng, không kể những giờ làm các công việc khác. Phép cuối tuần cũng không có như Hà đã dự tính. Vì thế, đối với các bạn, có lẽ Hà đã là thằng cuội mất rồi.

Các bạn thông cảm cho hoàn cảnh con nhà lính. Tạm thời Hà sẽ nhờ anh Quyên Di giữ mục này ít lâu, đến khi nào Hà có thể và có thì giờ.

Về Q. Di, anh có 2 giống máu trong người : Làm thơ than mây khóc gió náo nùng lắm, nhưng cũng là cây Tếu có hạng. Danh từ « Cù lẫm » mà các bạn thường xài, Hà tôi nghe đâu chính cụ ấy khai sinh. Khỏi phải nói dài dòng, « thành tích » đó đủ chứng tỏ khả năng Dzic-Dzác của Q. Di rồi.

Mời Quý bạn nghe anh đầu bếp mới chiêu hàng như sau đây :

HÀ TÍNH

Thưa các bạn,

Nhân nay được nhận chức mới, muốn mở tiệc ăn khao nhưng khốn nỗi cửa nhà thanh bạch không có gì, đành gọi là cửa ít lòng nhiều, mong các bạn chịu khó xoi hộ cho bốn món ăn chơi này vậy. Mâm bát đã sẵn sàng, mời bạn dùng ngay kẻo nguội :

1.— Món thứ nhất :

« Hẩn » là một nhân vật kỳ lạ ! Cứ một giây hẩn lại xuất hiện một lần và cứ mỗi giờ hẩn trình diện chúng ta một lần. Vậy mà ta có mất công tìm kiếm hẩn suốt cả năm cũng chẳng thấy hẩn đâu ! Hẩn là ai vậy, mời bạn điều tra glùm.

2.— Món thứ hai :

Nhờ cái gì mà bạn có thể viết giải đáp Dzic Dzác được ?

3.— Món thứ ba :

Món này do N.A.D. dọn : Có một con rất giống con người, chỉ khác có chút xíu thôi. Các tay « Vạn Vật học » thử xét xem nó là con gì nào.

4.— Món thứ bốn :

Mời bạn xoi món này cho đỡ ngán : hỏi chữ trong cái chữ Việt thường dùng (chữ đơn) chữ nào dài nhất ?

GIAI ĐÁP D. D. SỐ 44

1. — Hà-Tĩnh ở miền Trung nước Việt-Nam ấy, ai không tin cứ giả bòn đồ ra mà xem, chắc tin liền.
2. — Muốn cho có được chín trăm,
Chín con số bốn phải nằm như sau :

$$\begin{array}{r}
 4 \\
 4 \\
 4 \\
 4\ 4\ 4 \\
 4\ 4\ 4 \\
 \hline
 9\ 0\ 0
 \end{array}$$

3. — Vì chú chuột đã chui tọt xuống hang rồi, còn đâu nữa mà rượt.
4. — Cái hàn thử biểu đấy.

DANH SÁCH CÁC EM ĐÁP TRÚNG

MAI TRỌNG HIẾU, ĐỖ TƯ LONG, NGUYỄN NGỌC BÍCH, PHƯƠNG VY, DIỆP CẨM THU, LÊ NHƯ ĐỒNG, TRUNG, THU, THỦY PÉTRUS KỲ, THANH THIÊN NGÀ, MỸ LIÊN, KIM DUNG, PHƯƠNG MAI, NGUYỄN HƯƠNG, PHAN THỊ THANH KHIẾT.

Sẽ gửi báo biểu số 40 cho các em đáp trúng.

QUYỀN DI

TIN THƠ

Đã nhận được thi phẩm của các bạn :

Trần ngĩa Hiệp, Trúc Giang, Huy Diệu (2), Xuân Mai Hương, TYOT Huyền Phương Tú, Lăng Tú, Trúc Long (2), Băng Tâm, Nguyễn văn Vành (2), Máy Tha Hương (3) Kim Huế, Nguyễn Quý, Huyền Anh Đ. T. V. (2) Lê Xuân Nhật, Linh Phương (2), Vũ Khuê Huyền (3) Dương Mộc Thi, Nguyễn hoàng Hải, Anh Hồng (2) Kim Chí, Nguyễn Thị Thơ, Thế Hùng (5) Nguyễn minh Duệ (2). THN Thương Nam Hoài, (6), Thu Hằng, Sĩ Tráng, (2), Nguyễn Yx (2), Cánh Nhạn, Ngô Minh Huệ, Lan Anh, Trầm Vi, Huỳnh Phương Tâm, Thúy, Đồng Ly Tao, (3), Hoài Lệ Tú, Lê xuân Quán (4), Nghiêm Lệ Quang (3), Thu Lan, Uyên Giao (2), Linh Hồ, Chim Ngàn, Như Liên (2), Đan Phong (3) Hoài Nguyễn Hoài, Yên Lâm Sơn Tú (2), Thị Thảo, Vũ Chính (2), Phước Tâm, Hà Lệ Anh (2) Yến Giao Phương, Nguyễn anh Đông (2), Đan Hồng Sa (2) Đoàn Nam Chí, Hà Linh Sơn (4), Bé Thi, Thanh Nguyệt, Ánh Nguyệt, Nguyệt Nga, Hoài Thiên Chí, Châu Hiền (2), Hoài Mai Trâm, Đào kim Nhơn, Trịnh Ngọc Minh, Mai kim Yên, Thái Châu (5), Trịnh Kiền, Lâm Vĩnh An (11), Hồng Khanh Thy Hải Đạo (2), Diệp thủy Ly (2), Hòa Sơn, Trần Thủy Vân (2) Thị Đóa, Sơn Giang (3), Nguyễn bá Chữ, bài Quê Nghèo của 1 bạn không tên,

Quyền Di cảm ơn tất cả các bạn.

- Tạp chí Thiếu Nhi **TUỔI-HOA**
- Mảnh vườn của những mầm non văn nghệ trẻ.
- **TUỔI-HOA** giúp các em thiếu nhi giải trí lành mạnh
- Chúng ta hãy đọc và cổ động cho **TUỔI-HOA**

Kiểm-đuyệt số 1095 BTTCH ngày 10-3-1966

